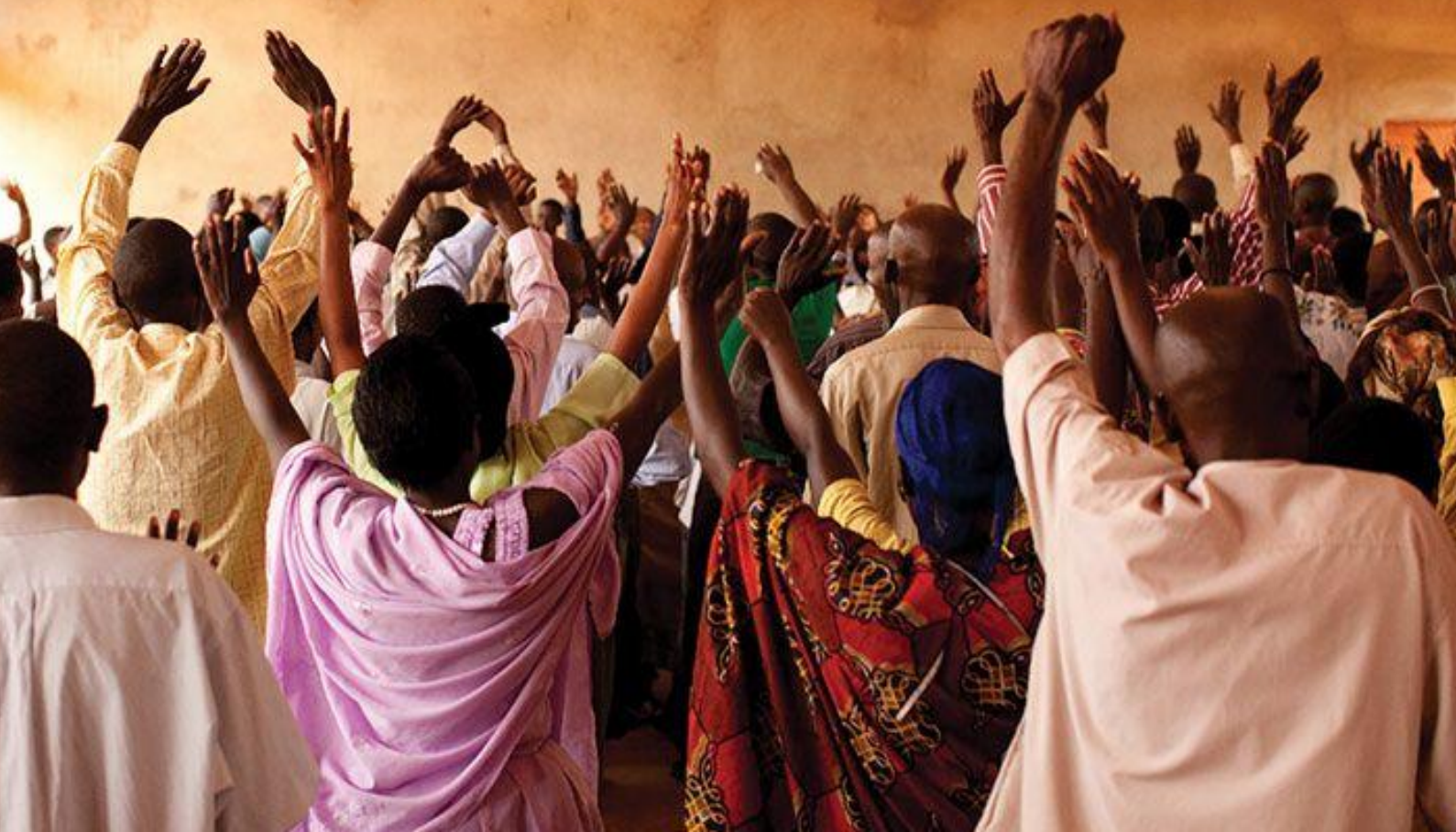

Lance & Sue McIntosh

NIEUW TESTAMENTISCHE GEMEENTE

GEMEENTE BOUWEN VOLGENS BIJBELSE WAARDEN

Nieuw Testamentische Kerk
door Lance en Sue McIntosh

Nieuw Testamentische Kerk

Published: One16

Publishing August

2020, Version 1

Tenzij anders aangegeven, zijn alle Schriftcitaten afkomstig uit de Heilige Bijbel, Nederlandse Basis Bijbel. Gebruikt met toestemming. Alle rechten voorbehouden.

Scripture quotations marked (NIV) are taken from the Holy Bible, New International Version®, NIV®, Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.™ Used by permission of Zondervan. All rights reserved worldwide. www.zondervan.com The "NIV" and "New International Version" are trademarks registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc.™

Reproduction, printing and distribution is restricted and subject to obtaining approval from the copyright owners at one16publishing@gmail.com

Inhoudsopgave

Kerkelijk leven.....	1
Grote verwachtingen.....	4
Onze kernwaarden	9
Bijbelse financiën.....	15
Gemeenschap van gelovigen.....	19
Kerkelijke tucht.....	23
Leven in het licht	29
Kerkleiderschap	35
Authentieke aanbidding	43
Echtscheiding & hertrouwen	49
Wie wij zijn.....	55

Kerkelijk leven

Wat is de Kerk?

Het meest gangbare begrip van "kerk" is een gebouw waar mensen naartoe gaan om te aanbidden. Maar zo wordt 'kerk' nooit gebruikt in de Bijbel. In de Bijbel wordt het woord kerk altijd gebruikt als verwijzing naar het volk van God zelf.

Het Griekse woord is "ekklesia", wat betekent "een bijeenkomst van de geroepen"; het samenkomen van hen die door Jezus Christus zijn geroepen, d.w.z. christenen.

Het woord kan worden gebruikt om de universele kerk of de plaatselijke kerk aan te duiden. In beide gevallen gaat het om het idee van samenkomen: De universele Kerk is alle gelovigen, van alle plaatsen, door de hele geschiedenis heen. Op een dag komen we voor altijd samen om voor eeuwig onze Heer en Verlosser te aanbidden. Jezus verwijst naar de universele Kerk in Mattheüs 16:18.

De lokale Kerk is elk lichaam van gelovigen, die samenkomen met een lokaal leiderschapsteam en een gemeenschappelijk doel. Het Nieuwe Testament verwijst vaak naar een kerk in een bepaalde stad; de kerk in Cenchreae, of de kerken in Lystra, Iconium en Antiochië (Romeinen 16:1; Handelingen 14:20-23).

De Bijbel gebruikt verschillende metaforen of beelden om de Kerk te beschrijven. Deze omvatten:

- Huishouden/Familie (1 Timotheüs 3:15)
- Koninkrijk (Kolossenzen 1:13)
- Priesterschap (1 Petrus 2:9)
- Tempelbouw (Efeziërs 2:19-22)
- Lichaam (1 Korintiërs 12:12-27)
- Kudde (1 Petrus 5:2-4)
- Leger (2 Timoteüs 2:3-4)
- Bruid (Efeziërs 5:22-32)

In elk geval, met de mogelijke uitzondering van de laatste, is er een beeld van eenheid, van saamhorigheid. God verlangt dat elk van zijn kinderen deel uitmaakt van een plaatselijke kerk. Deel uitmaken van een kerk is geen verplichting die we moeten vervullen om God te behagen; in plaats daarvan is de kerk een geschenk van God om ons te helpen in eenheid en volwassenheid om te groeien en meer op Hem te gaan lijken. Wij moeten het als een immens voorrecht zien om deel uit te maken van een plaatselijke kerk.

Groepsactiviteit:

Elke groep krijgt een of twee van deze afbeeldingen van de kerk.

Laat zien hoe je dit aspect van de Kerk.

De bedoeling van de kerk

De Schrift vertelt ons dat de Kerk van vitaal belang is voor God:

"Ik ben de minst belangrijke van alle gelovigen. Maar toch heeft God mij in zijn liefdevolle goedheid de taak gegeven om aan de niet-Joodse mensen te vertellen over de onbegrijpelijke rijkdom van Christus. God, die alle dingen door Jezus Christus heeft gemaakt, heeft eeuwenlang zijn plannen verborgen gehouden. En nu mag ik aan de mensen zijn plan bekend maken! Pas nú wil God de gemeente gebruiken om zijn grote wijsheid bekend te maken aan de onzichtbare leiders en machten van de geestelijke wereld" (Efeziërs 3:8-10 B.B.)

En ook:

"Want de man is het hoofd van zijn vrouw, net zoals Christus het Hoofd is van zijn gemeente. Hij zorgt voor zijn Lichaam. 24 Net zoals de gemeente in alles Christus dient, moet ook de vrouw haar man in alles dienen. Mannen, houd op dezelfde manier van je vrouw als dat Christus van zijn gemeente houdt. Hij heeft Zichzelf voor de gemeente opgeofferd!" (Efeziërs 5:23-25 B.B.)

Als de Kerk voor God zo belangrijk is dat Jezus zijn leven voor haar heeft gegeven en Hij ervoor heeft gekozen Zich door haar te openbaren, dan moet zij ook voor ons van het allergrootste belang zijn. Veel mensen zijn gedesillusioneerd met de kerk en hebben zich een theologie gevormd dat het niet nodig is deel uit te maken van een kerk om God te dienen.

Hoewel wij kunnen begrijpen dat mensen kerken hebben gezien of er deel van hebben uitgemaakt die niet het leven en de liefde van God weerspiegelen, is het antwoord niet om de kerk af te wijzen, maar om deel uit te maken van een gezonde kerk en zich daaraan te geven.

Het is interessant dat in de wereld van vandaag veel mensen zich van de kerk afkeren, terwijl ze toch Christus belijden als Heer van hun leven. Gelovigen in China en andere vervolgte naties zijn daarentegen bereid om gevangen genomen te worden of te worden geëxecuteerd, omdat ze deel uitmaken van een lokale kerk.

Wij kunnen uit de volgende Schriften opmaken dat God ons gebiedt deel te nemen aan de lokale kerk:

- Wij moeten samenkomen (Handelingen 2:42,46; 1 Korintiërs 11:16; Hebreeënen 10:25)
- Om deel te nemen aan het Avondmaal (1 Korintiërs 11:23-33; Handelingen 20:7)
- Om te aanbidden, te onderwijzen en te bemoedigen (1 Korintiërs 14:26)

Een gezonde kerk heeft drie hoofdfuncties:

- God aanbidden
- Gelovigen discipelen maken
- De verlorenen bereiken

De kerk is geen liefdadigheidsinstelling, maar zij moet betrokken zijn bij het voeden en kleden van de armen, vooral haar eigen leden. De kerk is geen sociale club, maar ze moet een plaats bieden waar mensen samen kunnen komen en geliefd en geaccepteerd worden. De kerk is geen politieke organisatie, maar zij moet zich bezighouden met wat er gebeurt in de samenleving. De kerk is geen geldwervingsorganisatie, maar we moeten aan de kerk geven, zodat we samen het werk kunnen doen dat God vraagt.

Wat is een multi-site kerk?

Een multi-site kerk is een enkele, lokale kerk met gemeenten die op meerdere plaatsen samenkomen.

Wij mogen niet vergeten dat, net zoals er vele kerkstijlen zijn, er ook vele verschillende manieren zijn waarop 'multi-site' kerken werken. De vroege kerk in Jeruzalem bestond uit enkele duizenden gelovigen. Zij kwamen als grote groepen samen in de tempel. (Handelingen 2:46); net zoals wij regelmatig samenkomen in grotere groepen op onze "samenkomsten" en in kleinere groepen, zoals live-groepen bij elkaar thuis (Handelingen 12:12-14; Romeinen 16:5).

Discussievragen

1. Is uw kerk een multi-site kerk?
2. Waar komt u samen? in een gebouw, onder een boom, in huizen?

Bid voor mensen die je kent die gekwetst zijn in de kerk en die niet meer naar de kerk komen. Vraag de Heilige Geest om een woord voor hen.

Aantekeningen

[illegible]

Grote verwachtingen

Hoe zullen wij dan leven?

Wat betekent het dan om deel uit te maken van een plaatselijke kerk? Hoe leef ik mijn leven? Wij geloven oprecht dat God wil dat wij een kerk zijn die authentiek christendom laat zien voor de wereld om ons heen. Om dat te doen, moeten we beseffen dat elk individu belangrijk is en dat elk leven telt.

Hoe leven wij dan? Stoken we onszelf op voor de kerk en verwaarlozen we ons gezin?

Wij geloven dat het antwoord is dat wij God en zijn koninkrijk centraal stellen in ons leven. (Matteüs 6:19-34). Als we God gehoorzamen en Hem op de eerste plaats zetten, dan zal al het andere zijn correcte plaats in ons leven vinden.

Men moet zich van harte inzetten voor de kerk. Wij vragen bepaalde verplichtingen van onze leden, niet omdat wij dat eisen, maar omdat wij geloven dat dit is wat God vereist.

Er kunnen van tijd tot tijd andere bijeenkomsten zijn die wij, als oudsten, van u vragen om een prioriteit te maken. Dit zijn momenten waarop de 'vaders' de 'familie' oproepen om samen te komen.

Natuurlijk, realiseren we ons dat er momenten kunnen zijn dat dit niet mogelijk is; de houding van het hart is belangrijker dan alleen maar aanwezig zijn. Als u een bepaalde bijeenkomst niet kunt bijwonen, vragen wij u dat u contact opneemt met een van uw leiders en dit doorgeeft.

Leven voor God is enorm opwindend en lonend. Wij zijn een familie die elkaar liefhebben met de liefde die Hij ons gegeven heeft.

Groepsdiscussie

1. Welke inzet vraagt u elke week van uw leden?
2. Hoe nemen uw leden contact op met een leider als ze verhinderd zijn?
3. Wat wordt er van en door de leden verwacht?

Lid worden van een kerk is een van de belangrijkste beslissingen na de beslissing om Christus te dienen en wie te trouwen. Uw kerk is de groep gelovigen met wie u praktisch je Christelijk leven leeft.

Als we tot Christus komen, gaan we een verbond met Hem aan. Daarom gaan we ook een verbond met hen aan die al een relatie met Hem hebben. Zijn familie wordt onze familie.

Deze verbondsrelatie heeft bepaalde verplichtingen om ervoor te zorgen dat, de veiligheid en zegeningen voor de betrokkenen er zijn. Zulke verbondsverplichtingen zijn eerst aan het Hoofd, en dan aan het Lichaam. Zulke verplichtingen moeten praktisch worden uitgevoerd, dus terwijl in zekere zin zo'n verbondsrelatie bestaat tussen alle gelovigen wereldwijd, voegt God mensen toe aan de plaatselijke Kerk (Handelingen 2:47) waar zij de volheid van de verbondsrelatie praktisch kunnen ervaren.

In werkelijkheid heeft de relatie tussen leden van één plaatselijke kerk een andere, diepere dynamiek dan de bredere relatie tussen gelovigen. Een goede analogie zou zijn dat gezinsleden van hetzelfde huishouden een andere mate van betrokkenheid bij elkaar hebben en de behoefte aan gedeelde waarden, dan wat zij zouden hebben met de uitgebreide familie.

Wij zouden aansluiting bij een plaatselijke kerk zien als een uitwerking van ons verbond met Christus en dat wij dan met elkaar verbonden zijn - zoals Paulus schrijft: "Elk lid behoort aan alle anderen toe" (Romeinen 12, 5). Dit is echter anders dan bijvoorbeeld een huwelijksverbond. Immers, men kan een kerk verlaten als God je roept om te verhuizen, maar een huwelijk is voor het leven.

Bij het uitoefenen van deze verbondsrelatie moeten we erkennen dat er voordelen én verantwoordelijkheden voor elke persoon zijn. De Bijbel zegt dat wanneer de Heilige Geest ons vervult, Hij komt en "de wetten/ wegen van God op ons hart schrijft". Het volgen daarvan zal zorgen voor het voordeel en de zegen van deze relatie.

Bijbelse verantwoordelijkheden zijn belangrijker dan lid worden van een plaatselijke voetbalclub.

Verantwoordelijkheid van de leden

Mijn verantwoordelijkheid voor mijn lokale kerk als lid is:

- Om de kerkelijke leerstellingen te lezen en te begrijpen en geen verdeeldheid te zaaien over haar leer. Men moet ook het belang begrijpen van onderwerping aan het leiderschap van de kerkleiderschap en ijverig zijn om eenheid en vrede te bewaren (Efeziërs 4:1-3; Hebreeënen 13:7, 17).
- Zich onderwerpen aan het gezag van de Schrift als eindrechters in alle kwesties (Psalm 119: 2 Timoteüs 3:16-17)
- Een nauwe relatie met de Heer Jezus onderhouden door regelmatig de Bijbel te lezen, gebroederschap en het beoefenen van geestelijke disciplines. Een dergelijke relatie zal blijken uit deelname aan wekelijkse erediensten, gemeenschappen, communie, dienstbaarheid en een leven dat Jezus verheerlijkt (Psalm 105:1-2; Psalm 119:97; Handelingen 2:42-47; Hebreeënen 10:23-25; 2 Petrus 1:3).
- De middelen die God heeft gegeven, waaronder tijd, talenten en gaven (Spreuken 3:9-10; Romeinen 12:1-2; Galaten 5:22-26; Efeziërs 4:1-16; 5:15-10). Deze omvat het regelmatig geven van financiële middelen, dienstverlening en deelname aan de gemeenschap op een opofferende manier, opgewekt en vrijwillig (Romeinen 12:1-8; 2 Korintiërs 8-9; 12:7-31; 1 Petrus 4:10-11).

- Om niet te functioneren in leiderschap of als lid van een andere kerkfamilie. Om de Kerk te laten functioneren zoals voorgeschreven in de Schrift moeten we ons inzetten voor één lokaal lichaam: liefde tonen, tucht uitoefenen, ons onderwerpen aan gezag en bijdragen in het lichaam (Matteüs 10: 15-17; Marcus 10:42-45; Handelingen 20:20; 1 Korintiërs 5:12 13,12:12-27; Hebreeënen 13:17; 1 Petrus 5:2,5).
- Zich onderwerpen aan de tucht van God door zijn Heilige Geest en de bijbelse procedures voor kerkelijke tucht in relaties met broeders en zusters in Christus. Zich te onderwerpen aan rechtvaardige tucht wanneer deze bijbels wordt benaderd door broeders en zusters in Christus, en zich te onderwerpen aan tucht door de kerkleiding als dat nodig is (Psalm 141:5; Matteüs 16:15-17; 1 Korintiërs 5:1-5; 2 Korintiërs 2:5-6. Galaten 6:1-5,8; 1 Timotheüs 5:20; 2 Timotheüs 2:25; Titus 1:9, 3:10-11; Hebreeënen 12:5-11; Openbaring 2:5-7).
- Om, door Gods genade, in heiligheid te wandelen als een daad van aanbidding aan Jezus Christus, die ons van onze zonde heeft verlost, zodat wij een nieuw leven kunnen leiden (2 Korintiërs 5:17). Volledige kuisheid vóór het huwelijk en volledige trouw in het heteroseksuele huwelijk door ons te onthouden van praktijken als samenwonen, pornografie en ontucht (Job 31:1; Spreuken 5; Romeinen 13:12-14; 1 Korintiërs 6:9-7:16; Hebreeënen 13:4). Zich te onthouden van illegaal drugsgebruik, dronkenschap en ander zondig gedrag als de Bijbel, de leiders en het geweten voorschrijven (1 Korintiërs 8:7; Galaten 5:19-21). Mocht men op een dergelijke manier zondigen, dan moet men ermee instemmen zijn zonden te belijden aan christelijke broeders of zusters en hulp zoeken om die zonde te doden (Romeinen 8:13; Kolossenzen 3:5; 1 Johannes 1:6-10).
- De waarden leren kennen en uitleven die wij essentieel achten om een gezonde kerk te zijn.

Wij moedigen al onze leden sterk aan om deel te nemen aan alle kerkkampen /conferenties die wij organiseren, omdat dit waardevolle tijden zijn waarin we samen groeien in relatie, begrip en liefde voor onze Heer.

We moedigen onze leden ook sterk aan om met ons mee te gaan op zendingsreizen die we regelmatig organiseren. Dergelijke reizen, zowel in ons land als in het buitenland, zijn prachtige tijden om het bredere lichaam van Christus te dienen en zijn vaak tijden van groei en zegen voor degenen die meegaan.

Verantwoordelijkheden van de leiders

Verantwoordelijkheden van de leiders van de kerk tegenover haar leden zijn:

- Leven zoals de Schrift zegt (1 Timoteüs 3:1-13; 5:17-22; Titus 1:5-9; 1 Petrus 5:1-4).
- Om naar beste vermogen Gods wil voor onze kerkgemeenschap te zoeken door de Schriften te bestuderen en de Geest te volgen (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:1-5).

- Om voor u te zorgen en uw groei als discipel van Christus na te streven, mede door u toe te rusten voor dienstbaarheid (Efeziërs 4:11-13) en regelmatig voor u te bidden; bovendien verbinden wij ons ertoe voor u te komen bidden, voor zover dat fysiek mogelijk is, wanneer u een beroep doet op in tijd van ziekte (Johannes 5:14).
- Onderwijs en raad geven vanuit de hele Schrift (Handelingen 20:27-25; Galaten 6:6; 1 Timotheüs 5:17- 15).
- Waakzaam zijn voor valse leraren (Handelingen 20,25-31).
- Zo nodig kerkelijke tucht uitoefenen (Mattheüs 15:15-20; 1 Korintiërs 5; Galaten 6:1).
- Om een voorbeeld te stellen in geloof en leven, en samen met u de plichten van gemeenteleden te vervullen (1 Korintiërs 11:11 Filippenzen 3:17; 1 Timoteüs 4:12).

Als we mensen lid maken, zeggen we ook gekscherend dat vanaf nu, "Wat in mijn keuken staat is van jou, en wat in jouw keuken staat is van mij! Mijn keuken is de jouwe en jouw keuken is de mijne!" Hoewel luchtig dit luchtig overkomt, weerspiegelt dit ons hart, dat we vanaf dat moment echt familie zijn.

Discussievragen

1. Als een niet-lid bij uw kerk komt en vraagt om geld voor vervoer naar de volgende dames conferentie, wat zegt u dan?
2. Heeft u een cursus voor nieuwe leden en een tijd om hen in de familie te verwelkomen? Hoe doet u dit?

Lidmaatschap

In deze kerk maken we onderscheid tussen "leden" en "gasten". Als je geen lid bent, dan ben je een gast die achterblijft, gescheiden van onze kerkfamilie, en gescheiden van de groei, bescherming, verantwoording, en zorg die hoort bij het actief deel van de kerk. Christenen die consumeren in plaats van zich te binden aan een lokale kerk helpen Jezus' lichaam (de kerk) en zichzelf niet. Aan de andere kant nemen leden deel als de Kerk: tijd, talenten en schatten opofferen; zich inzetten voor de zorg en gemeenschap van hun medeleden; en zich onderwerpen aan de autoriteit die God heeft om onze gemeente te leiden. De Bijbel stelt ook duidelijk dat het ouderlingschap van een lokale kerk op een dag voor God verantwoording zal afleggen over hoe goed zij de mensen onder hun hoede hebben genomen conform wat de Bijbel voorschrijft (1 Korintiërs 12:12-27; Hebreeënen 13:17).

Waarom zou ik lid moeten worden?

De Kerk is een gezin, door God geadopteerd (Romeinen 5:15; Efeziërs 1:5). Wij zorgen voor elkaar, bidden voor elkaar en dienen samen. Als u al een christen bent of in een of andere vorm van een kerkgemeenschap en je geeft je financiën en tijd, dan vervul je al een aantal functies van een lid. Maar zonder een officiële verbintenis, kunnen we niet hetzelfde niveau van pastorale zorg en gemeenschapsondersteuning bieden,

Omdat we misschien niet weten wie je bent, en deels, omdat de Bijbel vereist dat we eerst voor ons eigen gezin moeten zorgen (Efeziërs 2:19 cf. Galaten 6:10).

Als je geen christen bent, maak je dan geen zorgen over het lidmaatschap totdat je verzoend bent met God door Jezus.

Als u momenteel lid bent van een andere plaatselijke kerk, moet u ervoor zorgen dat u die kerk verlaat voordat u hier lid wordt. Spreek alstublieft met uw huidige leiding en vraag hen u te ontslaan van uw lidmaatschap. Als dit niet mogelijk is, of als zij niet bereid zijn u te ontslaan, spreek dan met een van onze oudsten en werk deze problemen met hen door.

We willen geen verdeeldheid veroorzaken in en we willen het werk van anderen eren. Wij geloven ook dat God ons toevoegt aan de Kerk (Handelingen 2:47) en dus in de Kerk moet blijven die God met ons heeft verbonden totdat Hij ons loslaat.

Moeten leden gedoopt worden?

Jezus gebiedt dat al zijn discipelen worden gedoopt, (Matteüs 20:19; Handelingen 2:30; 10:40; 1 Petrus 3:21). De doop is dus een stap van gehoorzaamheid die God eist. Wij willen een gehoorzaam volk zijn, en we willen alleen diegenen tot het lidmaatschap toelaten die een leven leiden van gehoorzaamheid aan Christus. Daarom, als je nog niet gedoopt bent, zouden we graag hierover praten voordat je lid wordt, en op zijn minst tot overeenstemming komen dat dit iets is wat je moet doen. Als je al gedoopt bent sinds je christen bent geworden hoeft je niet opnieuw gedoopt te worden.

Deze kerk doopt alleen gelovigen, wat betekent dat we geen baby's dopen. Als u meer vragen hebt over de doop in het bijzonder, spreek dan met een ouderling of leider van uw plaatselijke gemeente.

Aantekeningen

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Onze kernwaarden

Een andere visie dragen is verdeeldheid brengen ("twee visies"). Wij moeten één visie hebben (Spreuken 29: 16), en we moeten verenigd zijn in die visie. Dit zijn enkele van onze kernwaarden, enkele van de dingen die ons maken tot wat we zijn:

De Kerk moet worden gebouwd op het fundament van Jezus Christus

Wij kunnen op geen enkel ander fundament bouwen (1 Korintiërs 3:11). Ons enige doel is dat Jezus zijn kerk door ons heen bouwt. Om dit te kunnen doen, moeten wij Hem toestaan ons te leiden. Wij leiden niet om onze leden te behagen, om onze koren te behagen, of om indrukwekkend onderwijs en prediking te geven: ons enige doel is Hem te behagen. Als wij de naam van Jezus hooghouden, als wij Hem verheerlijken en Zijn aanwezigheid in ons midden zoeken, weten wij dat de mensen tot Hem zullen worden aangetrokken. Zo willen wij kerk bouwen.

De Kerk moet gebaseerd zijn op het Woord

De Bijbel is het geïnspireerde Woord van God (2 Timotheüs 3:16) en moet worden gelezen, onderwezen, begrepen en (het belangrijkste) gehoorzaamd worden. God heeft een plan en een doel voor Zijn Kerk dat wordt geopenbaard door de Schrift. Als we ons denken vernieuwen om in overeenstemming te zijn met Gods Woord, vinden we Zijn wil voor ons leven en leven we in Zijn gunst (Romeinen 12:2).

De kerk moet echte en toegewijde relaties hebben

Onze relaties zijn onze prioriteit. Ze komen vóór plannen, programma's, vergaderingen en schema's. We moeten ervoor zorgen dat onze relaties gevoed, bewaakt, transparant en echt zijn (1 Johannes 1:7).

Wij houden ons meer bezig met karakter dan met gave en zalving; immers de kwalificaties voor leiderschap zijn bijna uitsluitend gebaseerd op karakter (1 Timoteüs 3:1-16; Titus 1:5-9). Om deze reden is het mogelijk dat wij u niet onmiddellijk toelaten tot sommige gebieden van bediening ongeacht je ervaring of gave. Soms willen we je eerst leren kennen (1 Timoteüs 3:10).

Wij zijn toegewijd om elk lid te helpen groeien in hun relatie met Jezus Christus en met elkaar; we kunnen immers niet zeggen dat we God liefhebben als we onze broeder niet liefhebben (1 Johannes 4:20). Wij zullen er altijd naar streven de waarheid in liefde te spreken en elkaar aanmoedigen een heilig leven te leiden dat God welgevallig is. Als we ons richten op onze vriendschappen, kunnen we bruggen bouwen om de waarheid te spreken in elkaars leven. Wij behandelen de herders en de schapen hetzelfde. Als leiders zijn we verplicht te leven zonder geheimen, want we moeten onberispelijk zijn. Als een leider zondigt, wordt dat aangepakt, soms in het openbaar, in overeenstemming met de Schrift (1 Timoteüs 5:19-20).

Ieder van ons kan alleen groeien als wij God toestaan datgene weg te vagen wat hem in de weg staat (Psalm 139:23-24; Hebreeënen 12:1). God doet dit als Hij rechtstreeks tot ons spreekt door zijn Geest of door middel van het Woord.

Hij doet het ook door te spreken via degenen die Hij naast ons heeft gezet om ons te helpen (Spreuken 27:17). Sta dus open voor mensen die in je leven spreken en je goddelijke advies en raad geven.

Als volk geven wij veel om elkaar en houden wij onvoorwaardelijk van elkaar (Johannes 13:34-35; 1 Korintiërs 13), waarbij we elkaar dienen en anderen boven onszelf stellen (Filippenzen 2:1-8).

Wij moeten samenkomen in onze huizen

Handelingen 2:46 vertelt ons: "Elke dag bleven ze samenkomen in de tempel. Zij braken het brood in hun huizen en aten samen met blijde en oprechte harten".

Wij willen hun voorbeeld volgen en soms samenkomen in grote bijeenkomsten of kleinere groepen. Wij zien dat de vroege Kerk elke dag samenkwam. Wij willen hun voorbeeld volgen en zien graag dat mensen regelmatig samenkomen voor gemeenschap, aanbidding, gebed, evangelisatie enz. Dit is waar het ware leven van de Kerk is. Onze zondagse samenkomsten moeten overlopen van het leven dat door de week in onze huizen wordt gebracht.

We moeten door de Heilige Geest geleid worden

Wanneer Gods Geest beweegt om zuiverheid, verandering, kracht en richting te brengen, moeten wij flexibel zijn om ons door Hem te laten leiden (Romeinen 8:14). Dit moet gebeuren met elk individu, maar ook in ons samenzijn. We moeten bereid zijn onze eigen plannen opzij te zetten en te volgen waar de Heilige Geest ons naartoe leidt.

Wanneer de Heilige Geest werkt, kan Hij dingen doen die wij vreemd of ongemakkelijk vinden; in zulke gevallen onderwerpen wij ons aan Zijn werk en volgen wij de weg. Als kerkleiders willen wij de Heilige Geest eren en Hem niet bedroeven (Efeziërs 4:30). Wij willen het werk van de Heilige Geest niet belemmeren door te veel controle uit te oefenen. We willen ook geen verwarring en verdeeldheid in onze samenkomsten door een "alles mag" benadering. Johannes leert ons 'de geesten te beproeven' van hen die in het lichaam bijdragen (1 Johannes 4:1); we willen alleen horen van Gods Heilige Geest!

Johannes geeft twee eenvoudige testen:

1. de Geest van God belijdt dat Jezus Christus in het vlees van God is gekomen.
2. de Geest van God spreekt niet vanuit de wereld, en de manier van denken van de wereld, maar spreekt woorden van God, die overeenkomen met Gods manier van denken.

Leiders moeten nauw samenwerken met degenen die een bijdrage leveren aan onze samenkomsten, om ervoor te zorgen zij zeggen en doen wat het lichaam zal versterken, bemoedigen en troosten, en dat hun woorden genade geven aan hen die hun woorden horen (1 Korintiërs 14:3; Efeziërs 4:29). Op deze manier eren we God.

Ieder van ons moet Zijn stem horen, met onderscheidingsvermogen wandelen, verlangen naar de gaven van de Heilige Geest (1 Korintiërs 12,31) en alles ontvangen wat Hij voor ons wil. Hij is het die ons overtuigt, ons kracht geeft, ons verandert en in ons zowel de gave als de vrucht van de Geest doet groeien (1 Korintiërs 12; Galaten 5:22-23).

Wij moeten Bijbels leiderschap hebben

Overeenkomstig de Schrift geloven wij dat een plaatselijk ouder-team de plaatselijke kerk moet besturen. Ouderlingen, herders of opzieners (deze termen zijn uitwisselbaar) werken in een team om de kerk te besturen. Om de oudsten bij te staan hebben we een team van diakenen en huisgroepleiders. Oudsten, herders of opzieners (deze termen zijn uitwisselbaar) werken in een team om de kerk te besturen. Samen zijn deze drie groepen mensen verantwoordelijk voor ervoor te zorgen dat iedereen wordt verzorgd en gedisciplineerd.

Ook thuis moet leiding worden gegeven, waarbij mannen hun vrouwen leiden en ouders hun kinderen (Efeziërs 5:21-33).

Zonder goddelijk leiderschap zullen we nooit Gods doelen in ons leven vervullen. Zulk goddelijk leiderschap is Christus -achtig van aard, niet "heersend over" degenen die we onder onze hoede hebben, noch onszelf als superieur beschouwend. In plaats daarvan is het dienend leiderschap, waarbij leiders bereid zijn om hun leven te geven voor de schapen (Matteüs 9:36; Marcus 14:27; Johannes 10:11).

*In een later hoofdstuk zullen we dieper ingaan op leiderschap.

Wij moeten het priesterschap van alle gelovigen uitoefenen

Aangezien het lichaam uit vele delen bestaat, moet elk deel zijn functie vervullen (1 Korintiërs 12; Romeinen 12). Wij zijn allen priesters voor God, en dus hebben wij allen een rol te spelen (1 Petrus 2:9).

Iedereen is van vitaal belang in onze eredienst, in evangelisatie, in discipelschap en in dienstbaarheid.

De Schrift is duidelijk dat wanneer wij samenkomen, ieder bereid moet zijn een bijdrage te leveren aan de bijeenkomst (1 Korintiërs 14:26-33). Iedere Geestesvervulde persoon heeft het vermogen om een bijdrage te leveren aan de samenkomst (op zondag of in gemeenschappen). Evenzo heeft iedere gelovige een rol te spelen in het getuigen van de verlorenen, het discipelen van anderen, bidden en voorbede en in praktische werken van dienstbaarheid.

Tijdens bijeenkomsten moeten we echter beseffen dat iedereen een bijdrage levert, of hij dat nu wil of niet. De manier waarop we aanbidden, de passie die we brengen, het verlangen om de aanwezigheid van God, alles zal onze samenkomsten een impuls geven of er afbreuk aan doen. Vergeet niet dat God een zegen gebiedt wanneer mensen in eenheid bijeen zijn (Psalm 133:1-2). Dit is een eenheid van hart, van doel, van verlangen. Dus wanneer we samenkomen moeten we beseffen dat elk individu een verschil maakt. Wanneer we samenkomsten overslaan worden we gemist.

Er zijn veel manieren om praktisch mee te helpen in de kerk, zoals: kinderkerk, jeugd, gastvrijheid, geluid, aanbidding, administratie, eten serveren, outreaches, enz.

Iedereen heeft een door God gegeven functie/gave/vermogen om het hele lichaam te helpen versterken en opbouwen.

Als leiders willen wij u helpen deze gaven te identificeren en u helpen plaatsen te vinden waar u kunt dienen, want het is in dienstbaarheid aan anderen dat we ons echt vervuld voelen in ons kerkelijk leven.

We moeten de verlorenen en de armen bereiken.

Wij geloven in het bereiken van de verlorenen en de armen (Jesaja 61). Het omvat degenen die het dichtst bij ons staan, die in onze familie, in onze vrienden- en kennissenkring, die in ons dorp en verder weg.

We gebruiken vele manieren om de verlorenen te bereiken. We kunnen gebruik maken van vriendschapsevangelisatie, evenementen en kerkelijke bijeenkomsten die uitreiken naar de niet geredden, en We hebben ook een verlangen om iedereen adequaat te trainen om een effectief getuige te zijn van onze Heer Jezus Christus, met onze woorden en met ons leven (Handelingen 1:8).

Wij willen de verlorenen tot Jezus zien komen. Als we mensen gered zien worden, moeten we deze bekeerlingen effectief discipelen.

Dit moet altijd onze focus blijven. Jezus kwam om de verlorenen te zoeken en te redden en heeft ons dezelfde opdracht gegeven (Matteüs 26:10-20). De vroege kerk zag dagelijks mensen gered worden, en dit zou ook onze ambitie moeten zijn.

We moeten een gevend volk zijn

Wij moeten onze tijd, onze talenten en onze schatten vrijelijk geven om God te eren. Wij worden er in de Schrift vele malen aan herinnerd dat we ons vertrouwen in God moeten stellen en niet in materiële zaken, en dat waar onze schat is, ook ons hart zal zijn (Lucas 12:34).

Wij willen dat Jezus onze grootste schat is en dat Zijn Koninkrijk op de eerste plaats komt. "Maar zoek eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u ook gegeven worden." (Matteüs 6:33).

*We zullen in een later hoofdstuk dieper ingaan op de financiën.

Wij moeten een biddende kerk zijn

De Bijbel leert ons dat alles wat wij in de natuur ervaren, zijn oorsprong heeft in het geestelijke. Wij worden aangemoedigd om voortdurend, vurig en hartstochtelijk te bidden in de Geest. (Matteüs 9:36; Lucas 16:1; Romeinen 6:26; 1 Tessalonicenzen 5:17; 1 Timoteüs 2:6; Jakobus 5:13-16; Judas 1:20)

We moeten een gezonde en authentieke gebedscultuur ontwikkelen waarbij elk lid een levendige en echte relatie met God heeft en voortdurend in gebed is.

Wij noemen dit soms gezamenlijke gebedstijden, en wij vragen onze leden deze als een prioriteit te beschouwen. Evenzo roepen we af en toe op tot een tijd van vasten en vragen we iedereen om zich daarbij aan te sluiten. (hoewel we natuurlijk met wijsheid moeten vasten als er gezondheidsproblemen zijn, zwangerschap, enz.).

Er zijn verschillende soorten gebed. Deze omvatten:

- Aanbidding: waar we God loven en aanbidden
- Berouw/Bekentenis: waar we het goed maken met God.
- Verzoekschrift/Supplicatie: waar we God om dingen vragen
- Dankzegging: waar we Hem danken voor wat we hebben ontvangen
- Voorbede: waarbij we voor anderen bidden
- Meditatie: waar we rusten in Gods aanwezigheid, gewoonlijk zonder te spreken.
- Tongen: de door de Heilige Geest gegeven particuliere gebedstaal gebruiken

Er mag geen generatiekloof zijn

Onze jongeren en kinderen zijn heel belangrijk voor God en voor ons. Zij zijn geen tweederangsburgers in Gods Koninkrijk en moeten net als ieder ander geliefd, verzorgd en gedisciplineerd worden.

Wij leggen grote nadruk op spannende, leuke tijden voor de kinderen, vooral tijdens onze zondagse samenkomsten.

Dit zijn niet alleen tijden waar de kinderen worden opgepast, maar waar ze worden onderwezen, waar ze aanbidden, en elkaar dienen.

Evenzo hechten wij veel waarde aan ouderen. In een generatie die haar oudere leden vaak afdankt, koesteren wij degenen met jarenlange ervaring en eren hen (1 Timoteüs 5:1-3; Titus 2:1-6).

Natuurlijk erkennen wij dat verschillende groepen mensen voor verschillende uitdagingen staan. Wij moeten iedereen helpen en op een godvruchtige manier met die uitdagingen omgaan (bv. een kind wordt niet geconfronteerd met huwelijks- en ouderschapsproblemen terwijl een gepensioneerd waarschijnlijk niet op dezelfde manier wordt geconfronteerd met problemen als groepsdruk, seks en drugs als een jongere persoon). Wij beseffen ook dat zij die dingen gemeen hebben, zich gemakkelijker zullen verenigen, en daar is niets mis mee. Om deze redenen hebben we jeugdgroepen, kinderkerk, mannen- en damesbijeenkomsten en cursussen over huwelijk, opvoeding en onderwijs, bijeenkomsten, en cursussen over huwelijk, opvoeding van kinderen, financiën enzovoort.

Wij willen mensen van alle generaties (ras, geslacht en sociaal) bij elkaar zien komen. Wij willen over die grenzen heen reiken en volledig functionerende en geïntegreerde delen van één lichaam zijn, die elkaar eren, helpen en steunen.

We moeten sterke, gezonde, godvruchtige gezinnen stichten

Gezinnen moeten volgens Gods patroon worden ingericht. De echtgenoot is het hoofd van het gezin zoals Jezus het hoofd van de kerk is (Efeziërs 5:22-33). Evenzo moeten wij onze kinderen leren God lief te hebben en in Zijn wegen te wandelen (Spreuken 22:6).

Dit zijn Gods wegen. Als leiders willen wij elk gezin helpen goddelijke orde en gezondheid tot stand te brengen, zowel voor het geluk en welzijn van de individuen in dat gezin en de glorie van God.

We moeten genezingen, tekenen en wonderen zien.

Wij zijn onverbloemd charismatisch en geloven in de werking van de Heilige Geest in profetie, tongen, genezingen, tekenen en wonderen. Wij geloven dat dit gaven zijn die vandaag de dag nuttig zijn voor de kerk tot zegen van haar leden, maar nog meer om een getuigenis af te leggen van onze God die vandaag levend en actief is. Zulke getuigenissen zijn een krachtig middel om verlorenen te bereiken, geloof onder gelovigen op te bouwen en de vijand te overwinnen (Openbaring 12:11).

Wij moeten een profetische/apostolische kerk zijn

Een opdracht die God ons heeft gegeven is om de manier waarop de wereld de kerk ziet en ervaart te helpen veranderen. De manier waarop wij dit doen is door een profetische stem te zijn voor de kerken om ons heen. Dat betekent dat wij authentiek christendom modelleren, leven en spreken op zo'n manier dat wij het hart van God overbrengen aan hen met wie wij in contact komen.

Wij willen gaan waar God ons zegt te gaan en de dingen doen die Hij ons zegt te doen. Dit klinkt prachtig in theorie, maar het vraagt offers. Hij vraagt ons vaak om te gaan waar we niet heen willen gaan en te doen wat we liever niet willen doen.

Toch moeten we gehoorzaam zijn aan Zijn roeping en als leidersteam willen we u helpen die dingen met ons te doen. God heeft ons geroepen een modelkerk te zijn (1 Thessalonicenzen 1:7) om andere kerken te beïnvloeden.

Wij reizen vaak naar andere kerken in Malawi en de wereld om hen te versterken en aan te moedigen.

Als we in het verleden op outreach (zendingsreis) gingen, werd vaak gezegd dat, hoe krachtig de bediening ook was, de 'gewone' gemeenteleden die onze waarden uitleefden, de grootste impact hadden tijdens die zendingsreis. Daarom dringen wij er bij u op aan om met ons mee te gaan als we op outreach gaan, want hoezeer wij ook deel uitmaken van het veranderen van de kerken om ons heen, zo'n reis verandert óns vaak nog meer. Ze zijn een fantastische investering van tijd en geld, en u zult merken dat u er meer aan hebt dan u geeft tijdens zulke tijden.

Daarnaast kunt u biddend overwegen anderen te helpen om op outreach te gaan door voor hen te zorgen als u daartoe in staat bent.

Groepsdiscussie

1. Lees samen 1 Tessalonicenzen 1 en beslis waarom Thessalonica een modelgemeente was.
2. Welke offers bent u bereid te brengen om naar een andere kerk te gaan?

Aantekeningen

Bijbelse financiën

We moeten begrijpen dat Jezus betrokken wil zijn bij ons hele leven; we kunnen ons dagelijks leven en het geestelijke niet scheiden, want alles wat we doen, moeten we doen tot eer van God. God is net zo geïnteresseerd in hoe we ons gezin behandelen, hoe we ons werk doen, en hoe we de armen behandelen, als in hoe we op zondag de eredienst houden. Daarom spreekt de Bijbel veel over ons werk en ons geld en hoe we God daarin moeten verheerlijken. Als kerkleiding, verlangen we dat jullie in de gunst van God wandelen en gehoorzaam zijn op elk gebied van uw leven. Daarom zijn wij bereid te praten over het gevoelige onderwerp geld: Jezus vond het belangrijk, en wij ook.

We weten dat sommige leiders hun gezagspositie hebben misbruikt en zich onbijbels, manipulatief of zelfs ronduit oneerlijk zijn geweest op financieel gebied. Om deze willen sommige mensen geen onderwijs over dit gebied horen. Het juiste antwoord is echter niet om het onderwerp te negeren, maar om het op een goddelijke, bijbelse manier te onderwijzen.

Om een uitgebreid onderwerp grondig te behandelen, zullen we in dit gedeelte een reeks vragen beantwoorden.

Waar komen materiële zegeningen vandaan?

We moeten altijd onthouden dat het God is die voor ons zorgt. Het is niet alleen wanneer we giften van mensen zien, dat we Gods voorziening opmerken, want de Bijbel zegt ons dat ons vermogen om te werken en rijkdom te produceren een geschenk van God is (Deuteronomium 8:18). Dit is één reden waarom wij onze tienden en offers geven, omdat we erkennen dat alles wat we hebben door God aan ons is gegeven.

Is de Bijbel voor of tegen mensen die rijk zijn?

Vele passages in de Schrift spreken over Gods verlangen om zijn kinderen te zegenen (Genesis 12:2, Filippienzen 4:19), maar er zijn ook veel waarschuwingen over de gevaren van rijkdom. Het kan te belangrijk worden in ons leven (Jeremia 9:23-24) en ons van God afleiden om materiële zaken na te streven: vergeet niet dat je niet zowel God als geld kunt dienen (1 Timoteüs 6:9).

Daarom waarschuwde Jezus voor de moeilijkheden van de rijken om het Koninkrijk van God binnen te gaan (Marcus 10:23-25). Geld (en materiële zaken) kunnen zo gemakkelijk ons hart inpalmen, waardoor we liefhebbers van dingen zijn in plaats van liefhebbers van God.

De Bijbel leert ons niet dat we niet rijk mogen zijn, maar waarschuwt de rijken dat het God is die het hen gegeven heeft en dat Hij dat gedaan heeft met het doel dat wij deze materiële zegeningen gebruiken om anderen tot zegen te zijn.

"Zeg tegen de mensen die rijk zijn in deze wereld, dat ze niet trots moeten zijn. Ook dat ze niet moeten vertrouwen op hun rijkdom. Die rijkdom kunnen ze ook zomaar weer kwijtraken. Maar ze moeten in alles vertrouwen op de levende God. Hij geeft hun alles overvloedig, om van te genieten en om goede dingen mee te doen. De bedoeling is dat ze gul zijn en veel van hun rijkdom uitdelen. Zo zullen ze voor zichzelf een schat bewaren: de zekerheid op een goede toekomst. Want ze zullen het eeuwige leven krijgen. (1 Timoteüs 6:17-19BB)

Hoe ga ik om met mijn financiën

- Zet het Koninkrijk op de eerste plaats (Mattheüs 6:33) in plaats van rijkdom te zoeken.
- Wees tevreden met wat je hebt (Timotheüs 6:6-9; Filippenzen 4:11-12) en verheug je ongeacht je omstandigheden (Filippenzen 4:4).
- Bedenk dat de rijkste man ter wereld wereld niet de man is die het meeste bezit, maar de man die het minst verlangt. In een maatschappij die ons de leugen probeert te verkopen dat we "alles kunnen hebben en wel nu", moeten we onderscheid maken tussen onze behoeften en wensen.
- Wees een wijze rentmeester van wat God u heeft toevertrouwd volgens de gelijkenis van Mattheus 25:14-30
Als leiders willen we jullie niet alleen verleiden om te geven; we willen u helpen goede rentmeesters te zijn van wat u hebt. We willen hulp en advies geven, waar nodig, over budgetteren, investeren, schulden aflossen enzovoort.
- Wees een persoon van geloof. God vraagt ons soms om te geven, terwijl ons gezond verstand ons zegt om vast te houden aan wat we hebben. We moeten wandelen door geloof en niet door zicht (2 Korintiërs 5:7), wetende dat God ons altijd trouw zal zijn als we gehoorzaam zijn.
- Ontwikkel een vrijgevige houding. Wees gul met je tijd, je talenten en je schatten. Als je in financiële moeilijkheden verkeert, is het nog steeds mogelijk om een vrijgevige geest te hebben en kleine manieren te vinden om anderen tot zegen te zijn. We moeten nooit in de valkuil trappen dat we vrijgeviger zullen zijn als we meer hebben. Als we niet gul zijn met weinig, is het twijfelachtig of we wél gul zouden zijn met veel.
- Leg verantwoording af aan anderen. Laat mensen weten wat uw inkomsten zijn, wat uw uitgaven zijn, enz. Vraag om advies alvorens grote financiële beslissingen te nemen. Dit is niet zodat je gecontroleerd kan worden, maar omdat er wijsheid schuilt in het inwinnen van goede raad (Spreuken 20:16).
- Werk hard. We mogen nooit veronderstellen dat we het verdienen om gezegend te worden als we lui zijn. 12).
- De apostel Paulus stelt duidelijk dat als iemand niet werkt, hij ook niet zal eten (2 Thessalonicenzen 3:10-12).
- Blijf nederig en erken God als uw leverancier (Timotheüs 6:17).

Op welke manier geef ik?

Tiende is het geven van 10% van alles wat tot ons komt. Tiende komt voor in het Oude en Nieuwe Testament. De eerste keer dat we tiende zien is bij Abraham, in Genesis 14:17. Hij geeft 10% aan Melchizedek, de priester-koning, die een voorafschaduw is van Christus (Hebreeënen 7:1-4). Dit was vóór de wet. Door geloof wist Abraham dat dit het juiste was om te doen, zonder dat het hem door een wet was voorgeschreven. De Wet formaliseerde toen de tiende (Deut. 14:22) en schreef straffen voor op het niet betalen van tienden. Vandaag zijn wij onder het Nieuwe Verbond. Wij zijn niet langer bang voor de straffen, maar dat betekent niet dat we niet gehoorzaam moeten zijn aan de eisen van God (Romeinen 8:3-4).

In het Nieuwe Testament bevestigt Jezus de tiende wanneer hij de Farizeeën berispt (Matteüs 23:23). Zij verwaarloosden gerechtigheid, maar waren geobsedeerd door tienden (zelfs het tienden van elk kruid die ze verbouwden). Jezus zegt hen aandacht te schenken aan gerechtigheid zonder de tiende te verwaarlozen. Paulus schrijft:

"Jullie weten toch dat de priesters die in de tempel werken, ook van de tempel te eten krijgen? En dat de priesters die de offers brengen, ook van de offers mogen eten? Zo heeft de Heer ook bepaald dat de mensen die het goede nieuws komen brengen, daar ook van mogen leven [doordat ze van de mensen die het goede nieuws geloven alles krijgen wat ze nodig hebben]." (1 Korintiërs 9:13-14 B.B.)

Hier betoogt Paulus dat zij die prediken een inkomen moeten krijgen "op dezelfde manier" als de priesters in de tempel; door het ontvangen van tienden en offers! Tienden moeten worden gegeven aan de plaatselijke kerk, omdat dit de "voorraadkamer" is, d.w.z. de plaats waar je geestelijk wordt gevoed. Tienden geven aan een andere kerk of organisatie zou hetzelfde zijn als eten in het ene restaurant en betalen in het andere.

Tienden zijn in de eerste plaats bedoeld om het loon te betalen van hen die voor de kerk werken. Offeren is het geven van meer dan tienden. Dit kan voor algemeen gebruik binnen de kerk of soms voor een specifiek doel. Soms vragen we om een offer om iemand te zegenen die ons heeft bediend (1 Korintiërs 16:1-2).

Aalmoezen zijn giften aan de armen en behoeftigen, hetzij binnen de kerk, hetzij buiten de kerk. Daarnaast zal de Heer ons vaak leiden om rechtstreeks aan een persoon of een gezin te geven. Dit kan zijn omdat we een behoefte zien (1 Johannes 3:17) of gewoon om te zegenen. Dit is persoonlijk geven.

Apostolisch geven is ook belangrijk. Deze kerk bestaat om God te verheerlijken, haar leden te dienen en om dit dorp te bereiken. Ze bestaat ook om een voorbeeld te zijn voor andere kerken in de wereld. Wij besteden veel middelen aan reizen naar andere kerken om ze te bemoedigen en op te bouwen (Romeinen 1:11-12). Wij moedigen onze leden aan met ons mee te gaan op dergelijke reizen en financieel te ondersteunen, zelfs als zij niet persoonlijk kunnen gaan. Daarnaast kunnen we soms een collecte houden die gebruikt zal worden om een andere kerk financieel te zegenen.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de leiding verantwoording aflegt over het gebruik van de financiën. Onze rekeningen worden elk jaar gecontroleerd en zijn op verzoek beschikbaar voor de leden. Bovendien worden de salarissen van oudsten en personeel vastgesteld in overleg met mensen van buiten de kerk en zijn deze niet direct gekoppeld aan de inkomsten van de kerk.

Hoe geef ik?

- Vrolijk, gewillig en niet onder dwang. (2 Korintiërs 9:7)
- Met geloof, wetende dat God onze kostwinner is. Sommige mensen hebben betoogd dat ze geen tienden kunnen betalen, bijvoorbeeld. Maar door tiende te geven, door geloof uit te oefenen, zullen we zien dat God ons zal eren en voorzien. De kwestie van tiende is de enige in de Schrift waarin God ons op de proef stelt. waar God ons toestaat Hem op de proef te stellen! (Maleachi 3:10)
- Vrijgevig (Romeinen 12:6-8)
- Opofferend (2 Korintiërs 8:1-5)

Waarom zou ik geven?

- Om gehoorzaam te zijn. Het is een bevel van God. Als we zeggen dat we van Hem houden, dan moeten we gehoorzamen aan Zijn bevelen (1 Johannes 5:3).
- Om onze liefde voor elkaar uit te drukken.
- Om het evangelie te bevorderen. We kunnen niet functioneren als kerk zonder financiën.
- Het is beter dan ontvangen (Handelingen 20:35)
- Om gezegend te worden. Hoewel dit punt misschien overdreven wordt benadrukt door sommige predikers, is het niettemin waar dat we kunnen verwachten gezegend te worden als we geven. God wil ons zegenen zodat wij een nog grotere zegen kunnen worden (2 Korintiërs 9:6-12). Maleachi 3:8-10 stelt heel duidelijk dat het niet geven van onze tienden en offers God berooft van wat Hem toekomt. Wij suggereren niet dat iemand vervloekt zou worden omdat hij dit niet doet (zo'n vloek was een gevolg van het niet naleven van de wet), maar wij geloven dat net als bij Abraham, als wij in zegen willen wandelen, wij trouw moeten zijn met deze dingen.

Wat moet ik doen als ik in nood zit?

Als u in financiële nood verkeert, moet u met uw huisgroepleider of ouderling spreken. Zij zullen u op alle mogelijke manieren helpen en ervoor zorgen dat u een correct budgetteert en uw financiën verstandig gebruikt. Wij moedigen u aan om nederig en verantwoordelijk te zijn zodat wij kunnen helpen.

In eerste instantie zijn het de mensen in uw gemeenschap die u kunnen helpen. Als de middelen van die mensen te krap zijn, dan zullen we proberen te helpen vanuit de bredere gemeenschap.

Wij zouden ervoor zorgen dat dergelijke moeilijkheden niet het gevolg zijn van luiheid (2 Thessalonicenzen 3: 10-12), en dat u de verstrekte raad nederig ontvangt en opvolgt.

We zijn toegewijd aan elkaar als familie. Niemand die deel van ons uitmaakt zou ooit honger hebben of dakloos zijn.

Groepsdiscussie

1. Een gemeentelid in uw kleine groep heeft gedronken in de bar en komt om geld te vragen voor eten voor zijn familie. Wat zegt u?
2. Een van jullie leiders geeft een onderricht voor het aannemen van het offer. Hij/zij zegt dat iedereen die geen tienden geeft, onder een vloek komt te staan. Hoe corrigeer je hem/haar vanuit de Schrift?

Samenzijn als Gemeenschap van Gelovigen

Gemeenschap en familie

Het woord gemeenschap (Handelingen 2:42) of gemeenschap komt van het Griekse woord "koinonia" dat betekent "samenzijn, gemeenschap, partnerschap: deelname, erkende en genoten gemeenschap, gemeenschappelijke belangen en ervaringen van christenen".

In het Oude Testament werd Israël ook aangeduid als een gemeenschap, terwijl in het Nieuwe Testament het de gemeenschap van gelovigen wordt genoemd. Een van onze waarden is om dagelijks met elkaar te leven vanuit de gemeenschap. De mensen waar u op zondag mee omgaat, zijn niet zomaar kennissen of medeleden van een of andere club.

Ze zijn familie, mensen met wie we door de week tijd doorbrengen. Het beeld van de kerk als het lichaam van Christus geeft ons een beeld van eenheid en onderlinge afhankelijkheid.

Wij horen bij elkaar en kunnen niet goed functioneren zonder elkaar (1 Korintiërs 12, Romeinen 12). Daarom moeten wij ons aan elkaar geven, elkaar liefhebben en betrokken zijn bij elkaars leven. Er is geen andere manier om een gezonde kerk op te bouwen. De Korinthische kerk wordt hard berispt door Paulus, juist omdat ze verdeeld waren in kliekjes.

Hij gaat zelfs zover dat hij zegt dat hun bijeenkomsten meer kwaad dan goed doen! (1 Korintiërs 11:17-22)

Wij moedigen mensen aan om regelmatig en informeel samen te komen, maar voor praktische doeleinden, reserveren wij ook een dag in de week voor groepen mensen om bij elkaar te komen in bepaalde huizen. Wij noemen deze huisgroepbijeenkomsten 'gemeenschappen'.

Wat gebeurt er in een doorsnee gemeenschap?

Mensen leren de waarden van de kerk kennen. Dit gebeurt door samen te aanbidden en onderwijs, maar ook door gewoon samen te zijn. We zeggen vaak dat we genoeg van elkaar moeten houden om bereid te zijn tijd met elkaar te verspillen. We willen dat deze tijd leven inblaast en plezierig is, niet als geprogrammeerde bijeenkomsten.

Het is een veilige plaats om gaven te ontwikkelen. Mensen krijgen de kans om aanbidding te leiden, te profeteren, preken en onderwijzen, hun huizen openstellen, voor elkaar bidden, enz.

Mensen vinden er troost, geborgenheid, liefde en acceptatie. Omdat er hechte relaties zijn gevormd, is het een veilige plaats om kwetsbaar te zijn, om 'op ons gezicht te vallen en toch geliefd te zijn'.

Bij het kiezen van mensen om deze groepen te leiden, stellen we onder andere de vraag: "Kunnen mensen zich ontspannen en zich thuis voelen bij deze personen? Zullen ze zich verzorgd en geliefd voelen in hun huis

? We zorgen er ook voor dat ze voldoen aan de karakterkwalificaties zoals uiteengezet in 1 Timoteüs 3 want dit zijn het soort mensen dat een veilige omgeving creëert voor anderen.

De Heilige Geest vormt mensen om meer op Christus te lijken. We zien in Handelingen dat de Heilige Geest op mensen valt wanneer zij in een huis bijeen zijn (Handelingen 2:1-3, 4:31; Handelingen 10).

Het is een plaats van eenheid. Jezus bad dat wij één zouden zijn zoals Hij en de Vader één zijn (Johannes 17:11-24). Wij zien dit uitgewerkt in Handelingen 1:14; 2:42; 4:32. Wij kunnen samenleven in vrede en eenheid, en gemeenschap is waar we waarschijnlijk onze sterkste, meest verantwoordelijke relaties ontwikkelen.

Het is een plaats waar ongelovigen op bezoek kunnen komen en zich geliefd en geaccepteerd voelen, terwijl we hen een onvoorwaardelijk geloof voorhouden met een compromisloos evangelie.

Tenslotte komen onze gemeenteleden niet alleen op een midweekse avond samen. Je zult mensen vinden die samen eten en koffiedrinken, mensen die hun leven met elkaar delen, hun gemeenschappelijke interesses, en natuurlijk hun koelkast! Velen hebben bijgedragen aan de snelle groei van onze kerk door deze spontane, natuurlijke levensstijl van gemeenschap. Verschillende gemeenschappen kunnen op verschillende tijden samenkomen, of de oudsten kunnen een hele gemeente bij elkaar roepen voor een specifieke reden. Wat er ook gebeurt, wij vragen, en verwachten, dat onze leden zich inzetten voor deze bijeenkomsten. Wij hebben altijd geloofd dat deze midweekse samenkomsten, en niet de zondagen, de belangrijkste samenkomsten zijn in het leven van de kerk.

Discussievragen

1. Hoe leidt u een goede huisgroeptbijeenkomst? Lees de pagina hierboven en beslis hoe dat er in jouw dorp uit zou zien. Ieder van jullie zal gevraagd worden om een huisgroeptbijeenkomst te leiden tijdens deze Leiderschap Training School. Begin door God te zoeken en vraag Jezus af wat Hij wil waar de focus naar toe gaat.
2. Bespreek met uw voorganger hoe u thuisgroeptbijeenkomsten in uw kerk kunt beginnen als die er niet zijn.
3. Als die er wel zijn, hoe kunt u die verbeteren?

Verwachtingen wanneer ik het Gemeenschapschristendom leef?

- o Verhalen en getuigenissen worden met elkaar gedeeld, waardoor geloof wordt opgebouwd en mensen dichter bij elkaar brengt. Je bouwt echte relaties op met echte mensen die oprecht in je geïnteresseerd zijn en het beste voor je wensen. De leiders die we hebben zijn niet onaantastbaar, maar zijn gewone gelovigen die hebben moeten worstelen met dezelfde problemen als iedereen. Door mensen te laten weten wie je werkelijk bent en anderen te leren kennen, ontstaan sterke relaties die tot in de eeuwigheid zullen duren.
- o Je wordt gediscipeld, bemind en er wordt voor je gebeden. Er is ook praktische hulp beschikbaar, en geestelijke en emotionele steun (bijvoorbeeld oppas, maaltijden als je ziek bent, etc.).

- Er zullen leuke momenten van gemeenschap zijn; we willen genieten van elkaars gezelschap, omdat we "van nature bovennatuurlijk en bovennatuurlijk natuurlijk" zijn. Dit betekent soms samenzijn met andere mensen of tot wie we ons van nature niet aangetrokken zouden voelen. Als gelovigen hebben wij Jezus gemeen en dus moeten we in staat zijn om met elke andere gelovige om te gaan, ook al vergt dat bij sommigen wat meer werk dan bij anderen. Wij moeten de ongeliefden liefhebben en de eenzamen in ons gezin opnemen. Keer op keer is ons verteld dat wat mensen het meest aantrekt niet de prediking of de aanbidding is, maar de liefde en acceptatie van de mensen. Gemeenschap is waar dit het meest moet gebeuren.
- Je zult je leven kunnen leiden in een veilige omgeving, waar je fouten kunt maken zonder veroordeeld te worden. Dit is een effectieve manier om je gaven te ontdekken en ze in praktijk te brengen; al doende leert en groeit u.
- Je wordt uitgedaagd om te groeien en je comfortzone te verlaten, om geloof en gehoorzaamheid aan God uit te oefenen.

Wat is mijn verantwoordelijkheid binnen een gemeenschap?

- Wees trouw met uw tijd, talenten en schatten. Wees beleefd en bel als je niet kunt komen, per slot van rekening is dit een familietijd. Dit is niet om te controleren, maar om voorkomen dat mensen zich onnodig zorgen over je maken. Orden uw leven rond het Koninkrijk en wees trouw met prioriteiten (zoek eerst Gods Koninkrijk, Mattheüs 6:33).
- Heb elkaar lief. Toon mededogen, verdedig mensen in het openbaar, bid voor mensen, dien hen, bemoedig, vermaan en berisp elkaar (2 Timoteüs 4:2), eer anderen boven jezelf. Bedenk dat iedereen belangrijk is in Gods Koninkrijk: ieder persoon is iemand voor wie Christus zijn leven gaf. Geloof het beste in anderen, houd geen strafblad bij en handel overtredingen snel en radicaal af. Bewaak de eenheid der heiligen (Efeziërs 4:3).
- Dien elkaar. De grootste van allen moet de dienaar van allen zijn.
- Steun elkaar. Financieel, praktisch, door het maken van maaltijden of het verlenen van gastvrijheid.
- Leef uit de visie en waarden van uw kerk, zodat anderen het opvangen.
- Wees verantwoordelijk. Velen van ons hebben geleerd om niet op anderen te vertrouwen, en anderen niet te laten zien wie we echt zijn. Als dit bij u het geval is, sta dan voor God en vraag Hem om dit in jou aan te pakken, want Hij ontwerpt ons om elkaar nodig te hebben. Open uw hart voor God en uw leiders: steun hen, en draag samen met hen de last (bid voor hen, zegen hen, help hen praktisch). Er is meer detail over verantwoording in een later hoofdstuk.

- Onderwerp je aan je leiders Hebreeën 13:7,17)
- Wees een voorbeeld voor mensen in alles wat je doet, of het nu in de kerk, gemeenschap, thuis of op werk. We willen echt, authentiek Christendom beleven, niet alleen zondag/ woensdag Christendom.

Groepsdiscussie:

- Maak een lijst van je sterkste tot zwakste punten uit het laatste gedeelte: wat is mijn verantwoordelijkheid voor de gemeenschap.
- Bespreek en bid over hoe je de zwakste punten kunt verbeteren.

Aantekeningen

[illegible]

Kerkelijke tucht

Het is toch beter om lid te worden van een kerk die genoeg van haar leden houdt om te discipline uit te voeren. Hierbij gaat het om discipline op een liefdevolle manier, in overeenstemming met Gods wegen zoals te vinden in de Schrift. Discipline komt zowel de persoon die het ontvangt ten goede (zoals we zullen zien) als het hele lichaam. Door discipline uit te voeren, beschermen de ouderlingen het lichaam zoals de Schrift ons vertelt, in 1 Korintiërs.

"een klein beetje gist zuurt de hele partij deeg" (1 Korintiërs 5:6 NBV)

Bovendien waarschuwt de Schrift voor wolven die de kerk zouden proberen binnen te gaan om de schapen aan te vallen: een liefhebbende herder is er een die elke wolf die hij vindt uit zijn schaapskooi zou verdrijven. Wij geloven dat, hoewel discipline helaas niet meer in de mode is in de huidige maatschappij wanneer het goed wordt begrepen en geoefend, het is een prachtige (hoewel toegegeven pijnlijk) uitdrukking van de liefde van God voor Zijn kinderen is.

Er zijn verschillende vormen van kerkelijke tucht. Een leider die zondigt moet publiekelijk berispt worden (1 Timoteüs 5:20) en kan zelfs worden gevraagd om zijn leiderschapspositie neer te leggen als zo'n zonde hem diskwalificeert om zo'n kerkfunctie. Dit is een vorm van discipline en is hoogstwaarschijnlijk tijdelijk omdat het hart achter elke discipline is om te verlossen en herstellen.

Een relatief milde vorm van discipline kan inhouden dat je iemand helpt door bepaalde 'grenzen' aan hem te stellen. Bijvoorbeeld, als een ongehuwd paar seksueel is gevallen, maar berouwvol is, zouden ze niet worden gedisciplineerd uit de Kerk, maar voor hun best wil (om ervoor te zorgen dat ze niet opnieuw vallen) kunnen we sterk aanbevelen dat ze geen tijd alleen doorbrengen samen.

Een sterkere vorm van discipline kan zijn om steun te onthouden aan een lui persoon (2 Thessalonicenzen 3:10) Nogmaals, dit wordt gedaan in liefde met een verlangen om de persoon te laten reageren en omgaan met zijn zonde. Een andere vorm van discipline kan zijn om afstand te nemen van een bepaalde persoon terwijl we hem nog steeds als een broer behandelen (2 Thessalonicenzen 3:14-15)

De meest extreme vorm van discipline is om iemand uit de gemeenschap te zetten (d.w.z. hem over te dragen aan Satan/hem te excommuniceren). Dit is waar we in deze sectie voornamelijk op zullen ingaan.

Het hart van discipline

God disciplineert degenen die Hij liefheeft. We kunnen het voordeel van discipline missen als we ons niet realiseren dat het er is om ons te helpen, en niet om ons te kwetsen. In de tijd waarin wij leven, haten mensen discipline omdat we het niet leuk vinden om gecorrigeerd te worden. Niemand wil zich onderwerpen aan een ander. Iedereen wil onafhankelijk zijn. Maar als we Gods discipline begrijpen als een liefdevolle Vader, dan kunnen we door discipline veranderd worden en wijzer en volwassener worden.

"U hebt nog niet tot bloedens toe weerstand geboden in uw strijd tegen de zonde. En u bent de vermaning vergeten waarmee u als kinderen wordt aangesproken: Mijn zoon, acht de bestraffing van de Heere niet gering en bezwijk niet, als u door Hem terechtgewezen wordt. Want de Heere bestraft wie Hij liefheeft, en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt. Als u bestraffing verdraagt, behandelt God u als kinderen. Want welk kind is er dat niet door zijn vader bestraft wordt?
 ? Maar als u zonder bestraffing bent, waar allen deel aan hebben gekregen, bent u bastaarden en geen kinderen. En verder hadden wij onze aardse vaders als opvoeders, en wij hadden ontzag voor hen. Zullen wij ons dan niet veel meer onderwerpen aan de Vader van de geesten, en leven? Want zij hebben ons wel voor een korte tijd naar het hun goeddacht bestraft, maar Hij doet dat tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid. En elke bestraffing schijnt op het moment zelf wel geen reden tot blijdschap te zijn, maar tot droefheid. Maar later geeft zij hun die erdoor geoefend zijn een vreedzame vrucht van gerechtigheid." (Hebreeë 12:5-11 HSV)

Wat is een disciplinaire kwestie?

We moeten onthouden,

"Maar het Woord van de Heere blijft tot in eeuwigheid. En dit is het Woord dat onder u verkondigd" is. (1 Petrus 1:25 HSV)

Gods woord "is eeuwig; het staat vast in de hemelen" (Psalm 119:89). Hoewel de wereld gaat door cycli van moraal, met mannen en vrouwen die wetten schrijven, Gods Woord verandert nooit en niets kan erbovenuit gaan. Alles in ons leven moet zich onderwerpen aan Gods wil zoals geopenbaard in de Schrift.

We moeten een standpunt innemen over onze openbaring en overtuiging en omgaan met zonde zoals God het eist.

We moeten voor God staan als leiders en verantwoording afleggen voor onze daden, voor hoe we de schapen hebben geherdert. Biddend, en met veel discussie over de Schrift, beslissen we hoe we kerkelijke discipline toepassen. We nemen deze beslissingen niet lichtvaardig of met arrogantie; er staan levens op het spel, de eeuwigheid van mensen kan worden beïnvloed, dus behandelen we zulke zaken met de ernst die ze verdienen.

In 1 Korintiërs 5 lezen we hoe Paulus een tuchtkwestie behandelt in de vroege Korinthische Kerk:

"Men hoort algemeen dat er hoererij onder u voorkomt, en wel zo'n vorm van hoererij waarvan zelfs onder de heidenen geen sprake is, namelijk dat iemand de vrouw van zijn vader heeft. En u doet zich zo gewichtig voor

Kunt u niet beter treuren, om dan hem die deze daad begaan heeft, uit uw midden weg te doen? Ik heb, hoewel afwezig met het lichaam, maar aanwezig met de geest, namelijk reeds besloten – alsof ik aanwezig was – om hem die dat zo gedaan heeft, in de Naam van onze Heere Jezus Christus, als u en mijn geest bijeengekomen zijn, in de kracht van onze Heere Jezus Christus, over te geven aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden zal worden op de dag van de Heere Jezus.

Uw roem is niet goed. Weet u niet dat een klein beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt? Verwijder dan het oude zuurdeeg, opdat u een nieuw deeg zult zijn. U bent immers ongezuurd, want ook ons Paaslam is voor

ons geslacht: Christus. Laten wij dus feestvieren, niet met oud zuurdeeg, ook niet met zuurdeeg van slechtheid en boosaardigheid, maar met ongezuurde broden van oprechtheid en waarheid.

Ik heb u geschreven in de brief dat u zich niet moet inlaten met ontuchtplegers. Echter, niet in het algemeen met de ontuchtplegers van deze wereld, of met de hebzuchtigen, of rovers, of afgodendienaars, want dan zou u uit de wereld moeten gaan. Maar nu heb ik u geschreven dat u zich niet moet inlaten met iemand die, terwijl hij een broeder wordt genoemd, een ontuchtpleger is, of een hebzuchtige, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover. Met zo iemand moet u zelfs niet eten.

Het is toch niet aan mij om hen die buiten zijn te oordelen? Oordeelt u immers niet alleen hen die binnen zijn?" (1 Korinthe 5:1-12)

De reden om kerkelijke tucht toe te passen is onbekeerlijke zonde. Wij erkennen dat ieder van ons in zonde kan vallen en dat als we dat doen, God rechtvaardig is en ons kan vergeven als we berouw tonen (1 Johannes 1:9). Dit is geen reden voor tucht, zelfs niet als iemand herhaaldelijk in dezelfde zonde valt. Zolang wij berouw tonen, zal God ons altijd vergeven voor dezelfde zonde (Matteüs 16:21-22). Als iemand berouw heeft, dan zal er vrucht zijn en een gedragsverandering. Wij zullen altijd barmhartigheid en genade tonen aan hen die worstelen met de zonde, vooral aan hen die gebroken zijn.

Tucht wordt alleen uitgeoefend in een extreme situatie na veel begeleiding en advies als er sprake is van een onboetvaardige houding. Wij moeten bedenken dat het niet alleen de seksuele zonde is waarvoor iemand getuchtigd moet worden. De Schrift verwijst ook naar hebzuchtigen, afgodendienaars, lasteraars, dronkaards en oplichters (1 Korintiërs 5: 11).

Kunnen we over elkaar oordelen?

Eigenlijk kunnen we dat wel. Als iemand beweert een gelovige te zijn, dan moeten we hen volgens de Schrift, in alle nederigheid benaderen, en proberen hen te helpen om God te gehoorzamen.

"Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen. Maar als hij niet naar u luistert, neem er dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat. Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn. Matteüs 18: 15-17 HSV"

"Broeders, ook als iemand onverhoeds tot enige overtreding komt, moet u die geestelijk bent, zo iemand weer terechtbrengen, in een geest van zachtmoedigheid. Houd intussen uzelf in het oog, opdat ook u niet in verzoeking komt. (Galaten 6:1)"

Wij oordelen niet over de wereld, maar wel over degenen in de gemeente (1 Korintiërs 5:9-10). In feite moeten we streng optreden tegen hen die zichzelf gelovigen noemen, maar zich gedragen als ongelovigen (2 Thessalonicenzen 3:6; 1 Korinthe 5:11,13).

Verdeeldheid

En ik roep u ertoe op, broeders, hen in het oog te houden die onenigheden teweegbrengen en struikelblokken opwerpen tegen het onderricht dat u hebt ontvangen, en keer u van hen af. (Romeinen 16:17 HSV).

Jezus' laatste gebed was voor onze eenheid (Johannes 17). Hij is niet blij als iemand verdeeldheid brengt over het lichaam. Hoe gebeurt dat? Heel eenvoudig doordat de ene Christen tegen een andere Christen gekeerd raakt. Dit gebeurt door laster, mopperen en klagen, roddelen enz.

Wij zijn gewaarschuwd om het beste van elkaar te geloven (1 Korinthe 13:7), niet te luisteren naar roddel en laster, en zaken niet uit de hand te laten lopen. Jezus draagt ons op pas met een ander persoon te spreken over een probleem met een persoon, tenzij we eerst hebben geprobeerd het probleem op te lossen. Hij toont ons de manier om met meningsverschillen om te gaan:

"Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen. Maar als hij niet naar u luistert, neem er dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat. Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn." (Mattheüs 18:15-17 NIV).

Wij worden ook gewaarschuwd om geen beschuldigingen tegen oudsten in te dienen, tenzij er twee of meer getuigen zijn (1 Timoteüs 5:19). Ouderlingen zijn gemakkelijke doelwitten voor laster en beschuldigingen, omdat zij vaak raad geven die verkeerd begrepen of gehoord wordt of gewoon niet aanstaat. De vijand zou graag een wig drijven tussen u en uw leiders. Laat hem dat niet doen! Verdedig jullie leiders tegen hen die hen willen ondermijnen en reken met zulke mensen af:

"Ik heb aan de gemeente geschreven; maar Diotrefes, die steeds onder hen de eerste wil zijn, erkent ons niet. Daarom zal ik, als ik kom, de werken die hij doet, in herinnering brengen. Hij belastert ons met kwaadaardige praatjes; en hiermee nog niet tevreden, erkent hijzelf de broeders niet en verhindert het hun die het wel willen doen en stoot hen uit de gemeente". (3 Johannes 9-10 HSV)

Verdeeldheid kan zich ook uiten in rechtszaken tussen gelovigen, die onaanvaardbaar zijn:

*"Durft iemand van u, die een geschil heeft met een ander, zijn recht te zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen? Weet u niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En als door u de wereld geoordeeld wordt, zou u dan ongeschikt zijn voor de meest onbeduidende rechtszaken? Weet u niet dat wij engelen zullen oordelen? Hoeveel te meer dan alledaagse dingen?
? Als u dus rechtszaken hebt over alledaagse dingen, stel dan hen aan die in de gemeente niet in aanzien zijn. Tot beschaming zeg ik u dit. Is er dan onder u niemand die wijs is, zelfs niet één, die in staat zou zijn een oordeel te vellen in een geschil tussen zijn broeders? Integendeel, de ene broeder spant tegen de andere broeder een rechtszaak aan, en dat voor ongelovigen. Dan is er al volledig sprake van verlies onder u, dat u onder elkaar rechtszaken hebt. Waarom lijdt u niet liever onrecht? Waarom laat u zich niet liever benadelen?
U echter doet onrecht en benadeelt, en dat nog wel aan broeders!" (1 Korinthe 6:1-8).*

De Schrift is heel duidelijk over hoe om te gaan met verdeeldheid:

“Verwerp een ketters mens na een eerste en tweede terechtwijzing. Weet dat zo iemand het spoor bijster is en dat hij zondigt en het oordeel al in zich draagt.” (Titus 3:10-11).

Wie past discipline toe?

(Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:1-4; Hebreeënen 13:17; 1 Thessalonicenzen 5:12)

De oudsten hebben het vertrouwen gekregen om over de heiligen te waken. Zij zullen degenen zijn die voor God verantwoording moeten afleggen over hoe zij de heiligen hebben geleid, verzorgd, onderwezen, liefgehad en geprofeteerd.

Hoe onplezierig het ook is om discipline toe te passen, de oudsten moeten het doen omdat ze God liefhebben en gehoorzamen. Zij kijken vooruit om het resultaat van de tucht te zien, namelijk dat zo iemand zich zou bekeren en zich weer tot God zou keren.

"Zie dan toe op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opzieners aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed " (Handelingen 20:23 HSV)

"De ouderlingen onder u roep ik ertoe op, als medeouderling en getuige van het lijden van Christus en deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden: Hoed de kudde van God die bij u is en houd daar toezicht op, niet gedwongen, maar vrijwillig; niet uit winstbejag, maar bereidwillig; ook niet als mensen die heerschappij voeren over het erfdeel van de Heere, maar als mensen die voorbeelden voor de kudde geworden zijn. En als de Opperherder verschijnt, zult u de onverwelkbare krans van de heerlijkheid verkrijgen." (1 Petrus 5:1-4 HSV)

Tucht is dan de verantwoordelijkheid van de oudsten, maar zoals we hebben gezien, moet dit gebeuren voor de samengekomen gemeente (1 Korintiërs 5).

Waarom nemen we zulke 'harde' maatregelen?

Wij moeten te allen tijde onthouden dat discipline wordt gemotiveerd door liefde en een verlangen naar verlossing en verzoening. Zo'n actie kan op dat moment hard lijken, maar ze is bedoeld om een persoon te redden van een veel slechtere uitkomst- zodat zijn geest gered wordt (1 Korintiërs 5:5). die we voor ogen hebben wanneer we discipline toepassen:

- De persoon die gedisciplineerd wordt.

Wij willen de tucht van God ervaren en een scheiding van de gemeenschap en bescherming van de kerk. Zo zullen ze hopelijk hun dwaasheid inzien, berouw tonen en terugkeren. In de loop der jaren hebben we een aantal mensen gedisciplineerd, waarvan de meesten bij ons zijn hersteld. In dergelijke gevallen behandelen wij die persoon alsof hij nooit gezondigd heeft (2 Korintiërs 2:5-8).

- De kerk als geheel.

Zonde, zo wordt ons verteld, is als gist dat door een hele partij deeg werkt. We moeten de zonde in een vroeg stadium aanpakken om de kerk als geheel te beschermen. Het is vergelijkbaar met het amputeren van een deel van het lichaam om een leven te redden; het is misschien niet prettig, maar het is noodzakelijk.

Kan zo iemand gewoon lid worden van een andere kerk?

Tegenwoordig zijn er in een bepaald gebied veel plaatselijke kerken, die niet met elkaar verbonden zijn. Dit was niet altijd het geval. In de tijd van het Nieuwe Testament, betekende uit een plaatselijke kerk gezet worden dat je uit de universele kerk was gezet. Helaas is dat nu niet meer het geval.

Hoewel wij iemand die onder tucht staat van een andere kerk niet in de gemeenschap toelaten geloven of handelen niet alle kerken op dezelfde manier. Sommige kerken geloven zelfs niet in het uitoefenen van een dergelijke tucht. Maar hoewel de mens niet altijd Gods wegen volgt, is God zelf trouw aan zijn woord.

Wij geloven dat als iemand uit deze kerk wordt getuchtigd, dit geestelijke gevolgen zal hebben, zelfs als ze zich bij een andere kerk aansluiten. In alle waarschijnlijkheid zouden we contact opnemen met met de leiding van die kerk om hen te informeren over de situatie, maar vervolgens is het aan hen om te beslissen hoe zij met deze situatie omgaan. Maar zelfs als zo iemand in de gemeenschap wordt opgenomen, geloven wij dat dat God zo'n iemand beschouwt als iemand die buiten Zijn kerk staat, totdat er sprake van berouw is. (Mattheüs 16:19, 18:15-18).

Herstel

Zoals gezegd is het doel van discipline herstel. We hebben dit vele malen gezien, omdat de meerderheid van degenen die zo'n discipline hebben meegemaakt in deze kerk, later zijn hersteld. Wij begrijpen dat zo iemand schaamte en verlegenheid kan voelen, en vaak vragen zulke mensen of ze, als ze berouw hebben, naar een andere kerk kunnen gaan. Wij geloven sterk dat, voor die persoon, en de kerk als geheel, herstel moet plaatsvinden binnen de lokale gemeenschap van gelovigen. Wij hebben deze tijden gezien als van onschatbare waarde om de liefde en vergeving te tonen die de mensen voelen voor degene die terugkeert. Tegelijkertijd komt het de hele gemeenschap ten goede als zij zich verheugen over dat ene verloren schaap dat teruggebracht is. (Mattheüs 18:12-13).

Groepsdiscussie

1. Heeft uw kerk ooit kerkelijke tucht toegepast? Is dat bijbels verantwoord gebeurd?
2. Als een goede vriend van u zou worden gedisciplineerd, zou u het dan gemakkelijk vinden om afstand te bewaren en niets met hem/haar te maken te hebben?

Leven in het licht

Verantwoording en transparantie

Verantwoording is een hoeksteen van gemeenschap, (1 Johannes 1:7) en gemeenschap is iets waar we toegewijd moeten zijn (Handelingen 2:42). Om deze reden zullen wij deze kwestie nader bekijken.

Wij hebben vaak degenen nodig die ons zijn voorgedaan, die meer ervaring hebben of een beter perspectief van onze positie, om ons te helpen slagen. Het is geen methode van controle of manipulatie, maar een door God gegeven strategie voor elk individu om te wandelen in de volheid van de door God gegeven roeping.

Wat is verantwoording, en wat is het niet?

Het is net als met accountants in het bedrijfsleven:

- De rekeningen regelmatig te controleren om ervoor te zorgen dat er geen onregelmatigheden zijn, dat alles legaal en ethisch is en zo efficiënt mogelijk wordt gedaan.
- Beschikbaar zijn voor advies en bijstand.

Ze kunnen alleen zo effectief zijn als ze mogen zijn. De boeken moeten voor hen toegankelijk zijn. Als een bedrijf vastberaden genoeg is, kan het de waarheid verbergen voor zijn controleurs, tenminste op korte termijn. Op dezelfde manier levert verantwoording afleggen ons vrienden en familie op die ons helpen om verstandige keuzes maken en helpen voorkomen dat we domme fouten maken of in zonde vervallen (1 Johannes 1:5-7).

We moeten open en kwetsbaar zijn voor elkaar, niet alleen onze beste kant laten zien en dingen verborgen houden uit angst voor afwijzing of veroordeling. Johannes, de apostel, was heel duidelijk dat ware gemeenschap pas echt ontstaat als we in het licht met elkaar wandelen (open zijn, onze zwakheden en zonden belijden, enz.).

Wij moeten onze onderlinge afhankelijkheid erkennen omdat God ons zo heeft geschapen: wij horen bij elkaar. Als we dat doen, zullen we actief mensen zoeken om tot ons te spreken, ons raad en advies te geven, ons te disciplineren, en ons te helpen in onze zwakke punten. Dit betekent mensen uitnodigen in ons leven en iemand uitnodigen om elke vraag te stellen, wanneer dan ook, over wat dan ook.

Het is niet simpelweg iemand vragen: "Kan ik verantwoording aan u afleggen?" en dan wachten tot die persoon ons achtervolgt. Het is proactief zijn. Het is niet onszelf ontslaan van de verantwoordelijkheid voor het nemen van beslissingen of voor de gevolgen van onze daden (Filippenzen 2:12, Galaten 6:1-5).

Het is niet naar verschillende of specifieke mensen gaan alleen maar om "te horen wat onze jeukende oren willen horen" (2 Timotheüs 4:3). Het is heel gemakkelijk om advies te blijven vragen totdat we het advies krijgen waarnaar we al die tijd op zoek waren.

Het is heel gewoon om in zulke gevallen selectief te zijn met de informatie om een bepaald antwoord te krijgen. Verwacht niet het juiste advies tenzij je alle relevante feiten hebt verstrekt.

Het is niet zo dat ieder doet wat hij in zijn eigen hart juist acht. Het is vandaag de dag zeer gewoon dat niemand het recht heeft een ander te beoordelen, dat iedereen gewoon...

zijn eigen geweten te volgen. Dit is gewoon niet waar (zoals we zagen in het gedeelte over discipline). Als ik zondig, heb ik iemand nodig die me daarop wijst, want mijn eigen hart kan mij misleiden. Ik heb vaak een extern perspectief nodig om me te weerhouden van het maken van slechte keuzes (Jeremia 17:9; 2 Timoteüs 4:2).

Het is zeker geen middel of excuus voor roddel. Als er een probleem of zondeprobleem met een bepaald persoon is het antwoord niet om er met anderen over te spreken, maar om in eerste instantie naar die persoon toe te gaan en het direct aan te pakken (Matteüs 10:15). Het is zo gemakkelijk voor gelovigen om religieuze terminologie te gebruiken om roddel en kwaadspreken te verhullen, bijv.

'X' waarover ik me zorgen maak", of, "ik heb advies nodig over hoe ik met 'X' moet omgaan, want", enz. Het is ook geen excuus om in de zaken van anderen te snuffelen; niemand kan dat aan een ander opleggen.

Het is geen systeem, geen reeks regels of een netwerk van voorschriften; het is een houding van het hart. Alleen als ik de juiste hartsinstelling heb, zal het mij ten goede komen; maar het zal mij ten goede komen want ik heb de hulp, steun en raad van anderen nodig (Spreuken 15:22, 1 Tessalonicenzen 5:11).

Het is geen controlemiddel. De leiding wil je niet controleren, en ze willen niet de plaats van Jezus in je leven innemen. Een wijs leider zal luisteren, aansporen, leiden en adviseren, maar zal dit doen door consequent op Christus te wijzen en je aan te sporen Christus en Zijn wegen voor jezelf te vinden. Dit gaat niet over 'toestemming' krijgen om te verhuizen, van baan te veranderen, trouwen, enz. Het is een middel om dergelijke keuzes wijselijk met God te maken, wat ons zal helpen om niet te vallen.

Wanneer moet ik rekenschap afleggen?

We moeten altijd verantwoording afleggen, vooral als we met verslavingen worstelen. Wij zijn in een constante strijd, en dit is een deel van onze wapenrusting.

*"De nacht is ver gevorderd en de dag is nabijgekomen. Laten wij dus de werken van de duisternis afleggen en de wapens van het licht aandoen.
(Romeinen 13: 12 HSV)*

De aard van onze strijd kan suggereren dat we systemen opzetten om ons te helpen. Een persoon die worstelt met pornografie kan software op zijn telefoon installeren, die vrienden waarschuwt als er ongeschikte downloads zijn.

In feite kunnen wij, als leiding, soms bepaalde "grenzen" stellen aan een persoon die voortdurend vecht op een gebied van zonde. Dit is niet om iemand te controleren of te beperken, maar om in ultieme vrijheid te brengen.

Wij weten dat een pasgeboren baby voortdurend verzorgd moet worden, en dit geldt ook voor nieuwe geestelijke geboorten.

Toch groeien we nooit uit de behoefte om verantwoording af te leggen. Sterker nog, hoe meer verantwoordelijkheid we hebben, hoe meer we verantwoording moeten afleggen. Ouderlingen en diakenen

moeten boven alle blaam staan en verantwoording afleggen voor hun eigen bestwil en voor van hen die zij leiden.

Waarom moet ik rekenschap afleggen?

Het hart is bedrieglijk boven alles (Jeremia 17:9). We zijn erg goed in zelf rechtvaardiging: onszelf ervan overtuigen dat onze daden en motivaties goed zijn, zelfs wanneer ze dat niet zijn. Ook hebben velen van ons 'blinde vlekken' in ons leven. We willen geen zondig leven leiden, maar we beseffen niet dat iets wat we doen verkeerd is, of beseffen misschien niet eens dat we het doen. We hebben een liefdevolle familie nodig om ons te wijzen op de dingen waar we blind voor zijn en ons op het juiste pad te brengen. Enkele goede redenen voor verantwoording zijn:

- Plannen mislukken bij gebrek aan raad (Spreuken 11:14, 15:22). Een wijs perspectief krijgen van iemand die wijzer, meer volwassen, of een expert is op een bepaald gebied kan ons veel problemen en hartezeer besparen.
- We kunnen niet vertrouwen op onze eigen kracht, wilskracht enz. om problemen te overwinnen.

"Het hangt dus niet af van het verlangen of de inspanning van de mens, maar van Gods barmhartigheid." (Romeinen 9:16 HSV)

We moeten mensen om ons heen hebben die voor ons kunnen bidden, ons kunnen bemoedigen enz. Zij kunnen dit niet effectief doen als ze niet weten wat er werkelijk in ons leven gebeurt.

- Het is geestelijke oorlogvoering (Romeinen 13:12). We moeten herkennen dat er geestelijke krachten aan het werk zijn in ons leven en zo leven dat we in vrijheid wandelen.
- God zal het vroeg of laat toch wel bekend maken, in deze wereld of in de volgende.

"Want er is niets bedekt wat niet geopenbaard zal worden, en er is niets verborgen wat niet bekend zal worden. Daarom, al wat u in het duister gezegd hebt, zal in het licht gehoord worden en wat u in de binnenkamers in iemands oor gesproken hebt, zal op de daken gepredikt worden. En Ik zeg u, Mijn vrienden: Wees niet bevreesd voor hen die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen. Maar Ik zal u laten zien voor Wie u bevreesd moet zijn: Wees bevreesd voor Hem Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen. Ja, Ik zeg u, wees bevreesd voor Hem!" (Lukas 12:2-5 HSV)

- Het verheerlijkt God. Het laat zien dat Hij inderdaad in ons werkt en is een getuigenis van zijn genade. Johannes 3 zegt,

"Wie doet wat waar is, komt aan het licht, zodat het duidelijk te zien is dat zijn werken in God zijn uitgevoerd." (Johannes 5:21 ESV)

- Het behoedt ons voor struikelen.

- *"Als iemand overdag loopt, stoot hij zich niet, omdat hij het licht van deze wereld ziet, maar als iemand 's nachts loopt, stoot hij zich, omdat het licht niet bij hem is." (Johannes 11:9b-10 HSV)*

- Het brengt ons in nauwere gemeenschap (1 Johannes 1:5-7, 2:9-10).
- Het is een weg naar vergeving (1 Johannes 1:5-7).
- Het is wijs.

"Een oor dat naar de bestraffing ten leven luistert, zal te midden van wijzen overnachten" (Spreuken 15:31)

Aan wie moet ik rekenschap afleggen?

We hebben het hier niet over een hiërarchische zaak waarbij iedereen simpelweg "verantwoording" aflegt aan een leider die boven hen staat (heiligen aan diakenen, diakenen aan ouderlingen, aan de leidende ouderling, leidende ouderlingen aan apostolische figuren). Wij spreken meer van een onderlinge afhankelijkheid van elkaar en een verantwoordingsplicht van de leiders aan degenen die onder hun zorg. Wij moeten echter verantwoording afleggen aan het volgende:

- God

(Psalm 139:23). In Lucas 16 lezen we over een manager die wordt opgeroepen om verantwoording af te leggen aan zijn meester. De dingen die we hebben, en wie we zijn, zijn niet van ons maar van God.

Wij zullen, net als die manager, verantwoording afleggen aan de eigenaar. Evenzo zullen oudsten verantwoording afleggen hoe ze hebben geleid, en leraren zullen verantwoording afleggen voor wat ze hebben geleerd. (Hebreeën 13:17, Jakobus 3:1)

- Ouderlingen en diakenen

"Een wijze zoon let op het onderricht van zijn vader" (Spreuken 13:1; ook Hebreeën 13:7,17). We moeten onze leiders niet zien als degenen die ons willen beheersen, maar als degenen die ons willen beschermen. Schapen zonder herders verspreiden zich en zijn een gemakkelijke prooi voor wolven.

- Vrienden

Hoe dichter de vriend, hoe meer verantwoording we moeten afleggen. Evenzo, hoe meer we naar onze verantwoording leven, hoe hechter we worden.

"Wonden door iemand die liefheeft, zijn tekenen van trouw, maar overvloedig zijn de kussen van een hater" (Spreuken 27:6)

- Elkaar

"Wees elkaar onderdanig in de vreze Gods" (Efeze 5:21)

Telkens wanneer iemand tot ons spreekt, ongeacht wie hij is, hoe lang hij al gered is, hun leeftijd, sociale status, etc., moeten we God vragen of Hij erin zit. God sprak door een ezel tot Balaam en spreekt vaak tot ons via de meest onwaarschijnlijke bronnen, zelfs de niet geredden.

Hoe pak ik het aan?

- Stel je leven regelmatig open
- Maak het onderdeel van je levensstijl
- Wees volledig transparant
- Nodig bepaalde mensen uit om in je leven te spreken en luister dan naar hen
- Geef bepaalde mensen toestemming om alles te vragen, wanneer dan ook

Aan hoeveel mensen moet ik verantwoording afleggen?

In sommige opzichten slechts voor enkelen, maar in andere opzichten voor iedereen. Als richtlijn: vraag advies aan maar luister naar het advies van allen! Zeef advies biddend en overweeg de bron: het advies van een oudere moet meer gewicht in de schaal leggen dan dat van een jonge gelovige.

De meesten van ons zijn bang om ons hele leven open te stellen omdat we ons schamen voor dingen. We vrezen afwijzing als mensen de waarheid weten, of zijn bang dat ze ons kwetsen met zulke informatie (bijv. roddelen). Deze dingen kunnen gebeuren, maar in het algemeen, hoe opener we zijn, hoe meer we geaccepteerd worden. Uiteindelijk moeten we God vertrouwen door op Zijn manier te leven. Door open te zijn, zeggen we in feite dat we erop vertrouwen dat God ons helpt, wat de gevolgen ook zijn. We kunnen niet toestaan dat angst ons ervan weerhoudt op Gods manier te leven.

Wat er ook gebeurt, God zal de dingen ten goede keren (Romeinen 8:28), en Hij zal ons zegenen, omdat we het juiste doen, zelfs als we eronder lijden (1 Petrus 3:14). Onze houding moet er een zijn van volledige openheid en verantwoording, met wijsheid als onze gids te zijn over wat te delen, wanneer en met wie. Soms is het verstandig om bepaalde dingen in bepaalde contexten, niet uit zelfbehoud maar voor het bestwil van onze toehoorders.

Sommige mensen kunnen gewoon niet omgaan met wat ze horen, en andere dingen kunnen ongepast zijn voor een bepaald publiek. We moeten echter een punt bereiken waarop er bepaalde mensen zijn voor wie we geen geheimen hebben. Dit is in feite een zeer veilige en zekere plek om te zijn.

Hoe reageer ik als ik het niet eens ben met iemands Perspectief?

- Toets wat er gezegd is aan het Woord en de Heilige Geest, niet aan je eigen emoties. Reageer er niet direct op, maar probeer goed te luisteren. We kunnen niet alleen luisteren naar dingen waar we het mee eens zijn. De zaken die het meeste aanstoot geven zijn waarschijnlijk de dingen die waar zijn.
- Bid er oprecht over en vraag God u te laten zien wat u niet kunt zien (Psalm 139:23).
- Gehoorzaam degenen die boven u gesteld zijn, tenzij hun advies duidelijk in strijd is met het Woord of duidelijk een zonde is.
- Vraag zo nodig een oprechte "second opinion" (blijf niet zoeken naar advies totdat je hoort wat je wilt horen).
- Vergeet niet dat God gehoorzaamheid altijd belooft.
- Wees vooral voorzichtig met reageren als iemand een van uw "heilige koeien" aanvalt (bv. uw echtgenoot, uw kinderen, de manier waarop u rijdt, enz.)
- Vertrouw niet op 'vrede hebben' over iets bij het beoordelen van de waarheid ervan. We kunnen soms onze vrede (tijdelijk) verliezen, omdat God ons iets vertelt dat we niet willen horen.

Hoe spreek ik met iemand anders over een probleem?

- Vraag jezelf af of wat je hebt gezien een echt probleem is. Vaak kunnen we van streek raken of geïrriteerd raken door wat er in ons omgaat.
- Vraag jezelf af: "Zal het die persoon helpen om te horen wat ik te zeggen heb?" We moeten alleen spreken in het belang van de ander, niet om het onszelf makkelijker te maken.
- Bid eerst. We hebben niet het recht iemand aan te spreken voordat we voor hem of haar gebeden hebben.
- Ga in nederigheid, vooral als die persoon een leider is of ouder is (1 Timotheüs 5:1).
- Spreek die persoon eerst alleen aan (alleen als hij weigert zich te bekeren van een zondenkwesitie moet je met iemand anders bespreken).
- Spreek de waarheid in liefde.
- Wees specifiek, wees waarheidsgetrouw, wees bemoedigend en verlossend. Het doel van zo'n gesprek moet zijn om de persoon te helpen meer op Christus te gaan lijken en niet om hen schuldig of beschaamd te laten voelen.

Vraag jezelf af

- Wandel ik in alles wat God voor mij heeft?
- Worstel ik met zonde/verslaving/karakterkwesities waarvan ik vrij wil zijn?
- Wanneer ben ik voor het laatst gecontroleerd?
- Tegen wie ben ik echt open / verantwoordelijk?
- Wat ga ik eraan doen?
- Hoe ga ik me aanpassen?
- Waar zal ik morgen, volgende week, volgend jaar zijn, als ik me hier niet aan aanpas?

Groepsdiscussie

1. Welk deel van de verantwoording vind je makkelijk?
2. Welk deel vind je uitdagend?
3. Aan wie leg je verantwoording af? Wie is verantwoording aan jou verschuldigd?
4. Oefen als groep een drama over iemand die geen verantwoording hoeft af te leggen en vaak worstelt met de zonde. Dan begint hij/zij verantwoording af te leggen, en vindt overwinning in dat gebied van de zonde.

Kerkleiderschap

Wij zien in de natuur dat elk organisme een structuur heeft. Evenzo is de kerk een organisme, in die zin dat zij een lichaam is (1 Korintiërs 12; Rom 12), en een structuur nodig heeft. Er moet leiderschap en organisatie zijn. Tegenwoordig is het populair dat mensen het concept van leiderschap in de kerk verwerpen. Zulke mensen kunnen hun positie "vergeestelijken" en beweren dat zij alleen onder het leiderschap van Christus staan.

Dit is een veel voorkomend element van veel 'huiskerken', die beweren geen leiderschap en hiërarchie te hebben. De waarheid is echter dat wanneer mensen samenkomen, er leiders zullen zijn, of ze nu als zodanig zijn aangewezen of niet (stel gewoon bepaalde vragen in zo'n omgeving en zie wie antwoordt en hoe).

In elke structuur in de samenleving zien we ook leiderschap: een land heeft een regering, een school heeft een directeur, de meeste gezinnen hebben een vader, enzovoort. De kerk is niet anders. De Schrift maakt duidelijk dat de kerkleiders nodig heeft en dat die leiders de zaken van de kerk goed moeten besturen en leiden (Hebreeënen 13:7,17,24; 1 Petrus 5:1-3; 1 Timotheüs 5:17; Matteüs 26:31).

Om echt bijbels leiderschap te begrijpen, moeten we begrijpen dat leiders niet moeten gaan heersen over degene die zij onder hun zorg hebben. Daarentegen moeten de leiders hen dienen en hun leven voor hen geven (Markus 10:42-44, 2 Korinthe 1:24).

Het beste voorbeeld dat we hebben is dat van Jezus zelf. Paulus schrijft hierover in Filippiëzen 2:1-10, Paulus zegt dat de Vader en Zoon gelijk zijn, maar verschillende functies hebben binnen de Godheid. Dit erkennend, onderwerpt de Zoon zich terwijl de Vader zijn gezag uitoefent zonder zich te verontschuldigen. Zo zijn ook wij allen gelijk voor God, maar vervullen verschillende functies en onderwerpen ons aan hen die God in gezagsposities heeft geplaatst. Leiderschap in de kerk is dan een kwestie van functie, niet van titel.

Wij werken in teamverband, net zoals Jezus zelf deed (zowel binnen de Godheid als met zijn discipelen). Daarom hebben wij een team van oudsten, die samenwerken in wederzijdse onderwerping, ieder erkent de genade die God in het leven van de anderen heeft gelegd. Deze oudsten werken samen in een team met de diakenen, andere leiders en natuurlijk de rest van de gemeente.

Deze oudsten zijn mannen die door God zijn geroepen en gezalfd voor de taak om Zijn gemeente te leiden.

Efeziërs 2:20 leert echter dat Jezus zelf, en niet de mens, de hoeksteen van de kerk is. Wij moeten te allen tijde erkennen dat Jezus de kerk leidt. Hij is de grote Herder, en de oudsten zijn zijn onderherders. De Schrift maakt duidelijk, dat de aanstelling (of wijding) van oudsten en diakenen ervoor zorgt dat de kerk van Jezus Christus zal groeien naar eenheid en volwassenheid.

Onafhankelijke kerken zonder verantwoording aan stemmen van buitenaf kunnen het gevaar lopen in dwaling te vervallen. Daarom wordt ons door potentiële leden vaak gevraagd aan wie wij verantwoording afleggen. Voordat we antwoorden, moeten we kijken naar het begrip 'bedekking'.

De leer dat iedereen (individueel en kerken) onder een 'bedekking' moet staan, d.w.z. een of andere gezagsdrager die toezicht houdt, werd populair in de jaren '70 en '80 met de discipelenbeweging.

Hoewel het enige waarde heeft, ging het misschien te ver, en werden systemen vaak verankerd in plaats van echte relaties.

Wij erkennen de noodzaak om als leiders en als kerk verantwoording af te leggen, maar wij vinden dat dit moet gebeuren op een echte, relationele manier en in overeenstemming met bijbelse principes.

Daarom is onze echte 'bedekking' in de eerste plaats Jezus zelf, die Zijn kerk leidt en bouwt.

De leiders zijn vervolgens verantwoording verschuldigd aan de kerk zelf. Wij zullen nooit een cultuur aanmoedigen waar de leiders onaantastbaar zijn voor het volk. Wij verlangen te leven onder de mensen, het goede voorbeeld geven, met een open leven dat iedereen kan zien (1 Tessalonicenzen 1:5). Evenzo moet het leiderschap aanspreekbaar zijn; als er een gebrek aan karakter is, een zonde of een onbijbelse leer in het onderwijs, moet elk lid van de kerk in staat zijn om, in nederigheid een dergelijke zaak bij de ouderlingen aan de orde te stellen. Als een ouderling een zonde begaat, wordt dit niet onder het tapijt worden geveegd, maar zal dit in het openbaar worden behandeld op een manier die de betrokkene eert en verlossend is, (want we zijn allemaal feilbaar), maar die ook een voorbeeld is voor de gemeente (1 Timotheüs 5:20).

De oudsten zijn ook verantwoording schuldig aan elkaar. Wij kennen elkaar goed en werken nauw samen en zijn daarom in staat om voortdurend in elkaars leven te spreken en elkaar te helpen om meer op Christus te gaan lijken.

Tenslotte zijn wij verantwoording schuldig aan verschillende mensen van buiten de gemeente. Wij maken deel uit van een apostolische beweging bekend als "Four12" die een aantal kerken en gaven heeft, conform Efeziërs 4 (apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren). Wij zoeken input van een aantal van deze erkende mannen op een continue basis en over verschillende onderwerpen. Wij nodigen hen uit om de kerk en de leiders door te lichten om ervoor te zorgen dat de kerk gezond is. Wij nodigen ook mensen uit van verschillende bewegingen/stromingen waarvan wij erkennen dat zij door God gegevens zijn, die ons kunnen helpen een gezonde kerk te bouwen die Jezus verheerlijkt.

Hoewel er binnen de kerk veel dienstverleningsgebieden zijn en veel mogelijkheden om leiderschap en discipelschap aan anderen te geven, zijn er vandaag de dag slechts twee soorten leiderschap in de plaatselijke kerk, namelijk oudsten en diakenen.

Oudsten

Er zijn drie woorden in het Nieuwe Testament die hetzelfde ambt beschrijven en die vrijwel uitwisselbaar. Het zijn:

- Presbuteros: vertaald, ouderling
- Episkopos: vertaald, opziener (of bisschop)
- Poimén: vertaald, herder (of voorganger).

We zien elk van hen gebruikt, bijvoorbeeld in 1 Petrus 5:1-2 waar we ze zien in verband met hetzelfde ambt.

We hebben dus niet een voorganger als leider van de gemeente met een groep oudsten die hem dienen. Wij hebben een team van oudsten, al erkennen wij verschillende gaven, zalving en functies in elk van de oudsten

. In het bijzonder erkennen wij, als team, de bijzondere genade zalving op Andrew Selley als leider of aanvoerder van het team. Hij wordt vaak omschreven als de leidende ouderling of visionaire ouderling.

In het Oude Testament zaten de oudsten aan de poorten van een stad waar ze regeerden en beslisten wie er binnen mocht komen. Zij oordeelden over zaken die de burgers van die stad aangingen.

Elke stad had zijn oudsten die de zaken van hun eigen stad regelden. Dit is een beeld van oudsten in de kerk. We zien in de Schrift dat er een kerk was in elke stad, bestuurd door oudsten.

Ouderlingen worden door God geroepen en gezalfd, maar door mensen erkend en opgedragen. Wanneer we iemand tot ouderling wijden, doen we dat als erkenning van wat God heeft gedaan. Naar alle waarschijnlijkheid had deze man al een leidinggevende functie in de gemeente, of hij nu een "titel" had of niet.

De kwalificaties van een ouderling worden beschreven in Titus 1:5-9 en 1 Timoteüs 3:1-7. Merk op dat deze bijna uitsluitend betrekking hebben op karakter en niet op gave. We moeten ook zien dat deze karakterkwalificaties het doel moeten zijn van elke gelovige. Met andere woorden, oudsten moeten degenen zijn wier leven het waard is gevolgd en nagevolgd te worden (2 Thessalonicenzen 3:7-9; Hebreeënen 13:7; 1 Korintiërs 11:1). We moeten onthouden dat het voldoen aan

aan deze vereisten op zich iemand niet tot ouderling maakt, maar dat men gediskwalificeerd is als men niet aan deze eisen voldoet. Immers, naast een goed karakter moet er een roeping en zalving zijn om de rol te vervullen voordat iemand als ouderling kan worden erkend. Wij waarderen de vrouwen in de gemeente zeer, maar wij geloven dat het ouderlingschap een rol voor mannen is.

Dit is niet omdat mannen in zekere zin superieur zijn aan vrouwen, maar omdat mannen anders geschapen zijn voor verschillende functies. Hoewel alleen de mannen ouderling zijn, spelen onze vrouwen een cruciale rol in het leiderschapsteam. Ze ondersteunen niet alleen hun mannen maar brengen vaak inzicht en perspectief dat zeer gewaardeerd wordt. Dit is niet alleen onze mening, maar wij zien de volgende principes in de Schrift:

- Ouderlingen waren in het Oude Testament uitsluitend mannelijk. Mocht er een radicale verandering in de nieuwtestamentische periode van de Schrift hebben plaatsgevonden, dan zouden we verwachten er over te lezen, want zo'n een dergelijke verandering zou veel onderwijs nodig hebben gehad om de mentaliteit te veranderen.
- Bij de kwalificaties van een ouderling wordt geen melding gemaakt van vrouwen. Dit staat in tegenstelling tot de lijst van kwalificaties van een diaken, waar wel rekening wordt gehouden met vrouwen.
- In het Nieuwe Testament worden geen vrouwelijke ouderlingen genoemd, hoewel we lezen over vele hooggewaardeerde vrouwen die essentiële rollen in de kerk vervullen.
- Paulus staat niet toe dat vrouwen lesgeven of gezag uitoefenen over een man (1 Timoteüs 2:12). Dit kan geen absolute regel over onderwijzen zijn, want we lezen dat vrouwen in verschillende contexten onderwijzen (waaronder Priscilla en Aquila die Apollos onderwijzen: Handelingen 10:24-26).
- Onderwijzen is hier gekoppeld aan gezag, en het kan het best worden begrepen als dat Paulus niet toestaat dat vrouwen een functie als ouderling vervullen (met of zonder titel).
- Leiderschap wordt altijd gezien als een mannelijke rol (echtgenoten leiden bijvoorbeeld hun vrouwen, Adam was het hoofd van Eva, enz.)

- We weten dat dit een controversieel onderwerp is in de kerk van vandaag, maar we moeten een standpunt innemen op wat wij geloven dat een duidelijk bijbels principe is. Begrijp alstublieft dat wij geloven dat vrouwen geen tweederangsburgers zijn in Gods Koninkrijk en essentieel zijn voor het lichaam. Zij kunnen profeteren, de eredienst leiden, onderwijzen in bepaalde contexten, enz. Het is echter niet de bedoeling dat zij 'leidinggevende functies' vervullen, van leer, leiding en discipline.

* Er is geen tijd om dit volledig uit te leggen, dus wij moedigen u aan om met ons te spreken als u problemen of vragen hierover hebt.

De functie van ouderlingen

- De kerk besturen

De kerk is geen democratische instelling. Het is een theocratie, onder het hoofdschap van Christus. Hij heeft zijn 'onderherders' geroepen om beslissingen te nemen over zaken met betrekking tot de leer, discipline en leiding. Zij zullen dit verstandig en in gebed doen, samen met hen die begaafd zijn om te helpen, binnen of buiten de kerk (bijv. apostolische figuren).

- Prediken en onderwijzen

Kunnen onderwijzen is de enige kwalificatie van een ouderling die gebaseerd is op aanleg en niet op karakter. Toch zien we in 1 Timoteüs 5,17 dat niet alle ouderlingen dezelfde gave hebben om te onderwijzen. Sommigen kunnen preken en onderwijzen in een gezamenlijke setting, terwijl anderen misschien effectiever zijn in een kleinere groep of met individuen.

- Het goede voorbeeld geven

Zoals we al hebben gezien (1 Petrus 5:3), zijn oudsten degenen die een leven leiden dat navolging verdient. De oudsten moeten de waarden van de kerk uitdragen, zodat de mensen meer begrijpen wie wij zijn dan wat wij zeggen.

- De schapen voeden

Wij voeden de schapen door te onderwijzen, adviseren, bemoedigen en corrigeren (Johannes 21:15; Titus 2:15; 2 Timotheüs 4:2).

- De schapen beschermen

Ouderlingen zijn geroepen om herders te zijn van Gods kudde. De rol van een herder kan worden gezien in Psalm 23. Herders beschermen ook tegen roofdieren en ontdoen de schapen van teken en andere parasieten (Handelingen 20:26-31; 1 Petrus 5:1-4).

- Leren

Wij leren van elkaar met betrekking tot praktische zaken van kerkelijk leiderschap. We moeten allemaal geleid en geherdert worden, ook de leiders. Niemand van ons is nog een afgewerkt product. Als een team dagen we elkaar voortdurend uit en leren we van elkaar om betere leiders te worden.

- Onze corporale bijeenkomsten leiden

Dit betekent niet dat oudsten alles doen, want het is de rol van ieder individu om bij te dragen. De oudsten zijn echter uiteindelijk verantwoordelijk voor de samenkomst en voor het brengen van richting.

- De gemeente versterken door hun individuele gaven in te zetten.

Niet alle oudsten hebben dezelfde gaven; sommigen zijn zeer pastoraal, terwijl anderen meer aanleg hebben voor prediking of administratie. Door samen te werken als een team en ieder zijn eigen gaven inbrengt, helpen wij het hele lichaam gezond te zijn. Onder ons ouderlingenteam bevinden zich begaafde predikers, pastors, leraren, aanbiddingsleiders, administrateurs en adviseurs, en zij die begaafd zijn in het apostolische, profetische enz. Geen enkele leider weerspiegelt Christus volledig in de gemeente, maar wij kunnen een betere voorstelling zijn van wie Hij is door Hem als team te presenteren.

- Om opkomende leiders te herkennen

Er wordt gekeken naar iemands karakter, inzet en gave. Maar uiteindelijk moeten we erkennen dat God zelf leiders voortbrengt, de oudsten erkennen gewoon datgene wat God doet.

- Kerkelijke tucht uitoefenen

We hebben dit al in detail bekeken, maar we moeten inzien dat dit deel uitmaakt van de rol van een herder (d. w.z. het beschermen van de schapen). Zij beschermen de schapen van de wolven; zij die verdeeldheid zaaien, niets doen, immoreel zijn of valse leer verkondigen (Romeinen 16:17-20; 1 Korintiërs 5; 2 Tessalonicenzen 3:6-14; Titus 3:9-11).

Als oudsten zullen wij voor God verantwoording afleggen over hoe wij de gemeente hebben geleid (Hebreeë 13:17) dus het is een verantwoordelijkheid en een voorrecht die wij zeer serieus nemen.

Wij begrijpen dat de gemeente niet van ons is, maar van Christus, en dat het in feite Hij is die Zijn kerk bouwt (Matteüs 16:16). Wij zijn geroepen Hem te vertegenwoordigen, de mensen lief te hebben en ons leven voor hen af te leggen zoals Hij deed. Onze rol is die van dienende leiders, wiens motivatie liefde is (Lucas 10:27; 1 Korintiërs 13:1-3; 1 Petrus 5:1-7). Ondanks de ernst van die rol, vervullen wij die graag en gewillig, in de wetenschap dat wij door zo'n reactie Gods roeping op ons leven vervullen en zijn gemeente zo goed mogelijk dienen.

Uw verantwoordelijkheid tegenover de ouderlingen

- Gehoorzaam hen en onderwerp u aan hun gezag

De echte test van onderwerping komt wanneer er onenigheid is. Een wijs en godvruchtig man zal zijn leiders volgen, zelfs als hij het niet met hen eens is, tenzij het tot zonde zou leiden. (Hebreeë 13:7,17)

- Wees trouw

Eer je leiders, roddel, laster en bekritiseer ze niet achter hun rug om. Het is gemakkelijk om een criticus te zijn ; het is veel moeilijker om een kerk te leiden. Denk zelfs niet aan een beschuldiging tegen een ouderling zonder getuigen (1 Timoteüs 5:19). Luister zelfs niet naar een beschuldiging aan

afwegen, maar in plaats daarvan een criticus stoppen voordat zijn woorden je vergiftigen. Verdedig krachtig uw oudsten, want zij bevinden zich in een positie waarin zij gemakkelijk worden aangevallen, zowel door mensen, maar ook geestelijk (2 Timoteüs 4:16-17).

- Respecteer hen

Respecteer hen als mannen die beproefd zijn en het waard zijn gevolgd te worden (1 Thessalonicenzen 5:12-13). Respecteer hen zoals een kind zijn vader respecteert (1 Timoteüs 5:1; 1 Thessalonicenzen 2:11; Philemon 1:10).

- Wees toegewijd

Wij verlangen naar harten die toegewijd zijn, niet alleen 'aanwezig'. Wij vragen dat u zich aan Jezus en aan de plaatselijke kerk toe zal wijden. Bijvoorbeeld, wanneer wij een belangrijke vergadering houden, moet het ook belangrijk voor jou zijn. We moeten dezelfde waarden en prioriteiten hebben als we meewerken in Gods wijngaard. U moet toegewijd zijn aan de visie en waarden, aan je persoonlijke relatie met Jezus, en aan onze samenkomsten (Hebreeënen 10:25).

- Bevestig en bemoedig uw oudsten

De oudsten zijn ook maar mensen; zij hebben te maken met dezelfde angsten enz. als ieder ander. Zij dragen ook de last van de kerk. Het ouderlingschap kan erg eenzaam zijn omdat de ouderlingen vaak vriendschappen opgeven voor de saké van de mensen. Zij worden ook vaak geconfronteerd met kritiek plaatsen. Zij hebben voortdurend bevestiging en bemoediging nodig.

- Bid voor hen

Bid voor hun geestelijk en lichamelijk welzijn. Bid voor hun families die vaak opofferen voor de kerk. Bid dat ze verkwikt blijven in God en van God horen bij de vele belangrijke beslissingen die ze nemen. Bid ook dat hun werk vruchtbaar zal zijn (Kolossenzen 4:3). Veel mensen in de bediening raken opgebrand door de eisen die het werk stelt, mentaal, fysiek en geestelijk. In feite heeft kerkleiderschap een van de hoogste statistische burn-out registraties van alle banen.

- Steun hen financieel

Het is gemakkelijk aan te nemen dat mensen in de bediening goed betaald worden voor weinig werk. De werkelijkheid is dat de fulltime oudsten hard werken, vaak voor veel minder geld dan ze zouden verdienen als ze nog een seculiere baan zouden hebben. Veel ouderlingen die nog een seculiere baan hebben werken ook keihard en heeft twee banen en offert vaak promoties en loonsverhogingen enz op. om meer beschikbaar te zijn voor de kerk. De Bijbel is duidelijk dat zulke mannen het verdienen om materieel ondersteund en gezegend te worden (1 Korintiërs 9:9-11; 1 Timoteüs 5:17-10).

- Hun zwakheden bedekken

Ouderlingen zijn niet perfect. In feite zijn ze verre van volmaakt. Het is onze verantwoordelijkheid om hun roeping en functie als ouderling te erkennen en met hen samen te werken ondanks hun zwakheden. We hebben allemaal eigenaardigheden, sterke en zwakke punten, grenzen aan onze kennis en begripsvermogen, enz. Accepteer de ouderlingen als mensen die hun best doen om God te behagen en de mensen zo goed mogelijk te dienen.

Hiërarchie

De meeste mensen in de kerk van vandaag reageren afwijzend op het begrip hiërarchie. Dit komt omdat we vaak slecht onderwezen zijn of misbruik hebben meegemaakt van hen die genieten van macht en deze over anderen heersen. Het antwoord is niet om het concept zonder meer te verwerpen, maar kijken of er zoiets bestaat als goddelijke hiërarchie en het dan toepassen als dat zo is.

We hebben gezien dat elk levend wezen een structuur heeft, maar de structuur dient het wezen en niet andersom. Evenzo, hoe complexer een wezen, hoe meer het kan bereiken (vergelijk bijvoorbeeld de structuur van een kwal met die van een mens). Met veel gemeenten, heeft een grote kerk een structuur nodig die haar in staat stelt effectief te zijn in het bereiken van haar gemeenschap en een verschil te maken in de wereld.

Zo zien we ook hiërarchie in Gods orde der dingen. In de Drie-eenheid is er een hiërarchie. Hoewel elk van de personen van de Godheid gelijk is, onderwerpt de Zoon zich aan de Vader, en de Geest aan beiden (Filippenzen 2). Er is ook een hiërarchie in het engelenrijk, met verschillende geestelijke wezens met verschillende rollen en autoriteit (Efeziërs 6:12, Kolossenzen 1:16). Zelfs in een gezin zien we de man als hoofd van de vrouw en de ouders als hoofd van de kinderen.

Er is ook een hiërarchie in de kerk, al moeten we bedenken dat deze een hiërarchie is. Hoewel elk van de personen van de Godheid gegelijk de Geest aan beiden (Filippenzen 2). Er is ook een hiërarchie in het engelenrijk, met verschillende geestelijke wezens met verschillende rollen en autoriteit (Efeziërs 6:12, Kolossenzen 1:16). Zelfs in een gezin zien we de man als hoofd van de vrouw en de ouders als hoofd van de kinderen.

Er is ook een hiërarchie in de kerk, al moeten we bedenken dat deze een hiërarchie is gebaseerd op functie en genadegave, niet op titel of positie. Het is ook een dienstbare hiërarchie, waar de grootste de minste is.

In deze kerk hebben we momenteel een ouderlingenteam, een diakenenteam, andere leiders en dan heiligen (de "schapen"). Dit is op zich al een soort hiërarchie, maar we moesten de rollen verder definiëren nu we in aantal toenemen en verspreid zijn over de stad. Elke ouderling erkent de rol, de gaven en de sterke punten van de anderen en zet zich in om te werken voor het welzijn van de kerk. Zoals het skelet in een menselijk lichaam, is de exacte structuur niet bedoeld om zeer zichtbaar te zijn, maar is ontworpen zodat we effectief kunnen werken, geleid worden door de geest, wederzijds verantwoordelijk zijn, en de gemeente dienen naar het beste van ons door God gegeven vermogen.

Diakenen

Dit woord komt van het Griekse 'diakonos', wat dienaar betekent. Terwijl we allemaal het hart van een dienaar hebben, worden zij die zo geroepen en gekwalificeerd zijn, gewijd in het ambt van diaken.

Net als de oudsten zijn de kwalificaties voor diakenen gebaseerd op karakter (1 Timoteüs 3:8-12) en, volgens het boek Handelingen, waar we de eerste diakenen zien, moeten zij vol zijn van de Heilige Geest en wijsheid (Handelingen 6:3).

In zekere zin worden zij door het volk gekozen, niet in de zin dat wij democratisch werken, maar in die zin dat zulke mensen vaak door mensen als potentiële diakenen voordat ze gewijd worden (met andere woorden, mensen volgen hen); en ook omdat we altijd de naam van een potentiële diaken aan het volk bekendmaken en om een reactie vragen voordat we hem of haar inwijden.

Terwijl ouderlingen altijd mannelijk zijn, kunnen er vrouwelijke diakenen zijn. In Romeinen 16:1 en 1 Timoteüs 3:11 lezen we zowel over echtgenotes als vrouwen. Dit is omdat een diaken geen leidersfunctie is.

Maar een ambt dat bedoeld is om de oudsten te ondersteunen en de last van vele praktische aspecten van het gemeenteleven van hen weg te nemen (Handelingen 6:1-3).

Dat wil niet zeggen dat diakenen slechts degenen zijn die praktisch helpen. Wij lezen in Handelingen van diakenen die met grote kracht bedienen (Stefanus preekte krachtig en werd gemarteld,

Filippus was een krachtige evangelist). "Want zij die goed dienen als diaken krijgen een goed aanzien voor zichzelf en ook groot vertrouwen in het geloof dat in Christus Jezus is" (1 Timoteüs 3:13 ESV).

Diakenen leiden vaak gemeenschappen van huisgroepen), hoewel niet alle, en sommige gemeenschappen worden geleid door mensen die geen diaken zijn. Diakenen kunnen verantwoordelijk zijn voor andere bedieningen in het leven van de kerk (armen, kinderen, administratie, enz.). Sommigen zijn voltijds en sommigen part-time. Ze hebben allemaal gemeen dat ze betrouwbaar zijn gebleken en anderen kunnen worden toevertrouwd (2 Timoteüs 2:2). Zij moeten de waarden van het ouderlingenteam en deze op hun beurt aan anderen onderwijzen. Het is waarschijnlijk dat de meeste leden van de

kerk in relationeel opzicht dichter bij diakenen staan dan bij de meeste ouderlingen.

Diakenen zijn een integraal onderdeel van de kerk; zonder hen zouden wij niet gezond zijn. Zij zijn een vitaal radertje in de structuur van de kerk, helpen leden te discipelen, faciliteren vergaderingen

en evenementen, enz. Zij moeten worden geëerd en gerespecteerd als mannen en vrouwen wier levens waardig zijn om na te volgen (Hebreeënen 13:7).

Groepsdiscussie

1. Welke gebieden van de functie van oudsten zie je voor het eerst?
2. Welke gebieden van de functie van diakenen zie je voor het eerst?
3. Welke kwalificaties voor leiderschap zijn sterk in uw leven?
4. Welke kwalificaties voor leiderschap zijn zwak in uw leven?

Aantekeningen

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Authentieke Aanbidding

Aanbidding begint bij God

"Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft." (1 Johannes 4:19 HSV)

Aanbidding begint bij God. We aanbidden God niet, omdat we Hem de beste God vinden van alle goden die we geprobeerd hebben. "9 van de 10 huisvrouwen geven de voorkeur aan Jahweh!" Hij is God.

Er is niemand naast Hem. We houden van Hem omdat Hij ons gemaakt heeft. We houden van Hem omdat Hij ons eerst liefhad. Onze aanbidding is een antwoord op Hem, wie Hij is en wat Hij heeft gedaan.

Gods grote genegenheid voor ons werd niet getoond in een fijnzinnig gedicht of liefdesbrief, hoewel de Bijbel daar wel enkele van bevat. Zijn extravagante liefde werd niet getoond met een bos bloemen, of een teder woord dat in ons oor werd gefluisterd, hoewel Hij elke bloem schiep en vaak spreekt als de Stille Kleine Stem.

"God echter bevestigt Zijn liefde voor ons daarin dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren." (Romans 5:8 HSV)

God toonde zijn liefde voor ons door het brute offer van zijn enige Zoon. Ons individuele antwoord op Zijn werken, Zijn natuur en Zijn aanwezigheid moet net zo extravagant en opofferend zijn. Toen koning David de voorwerpen kreeg aangeboden die hij zonder kosten aan de Heer wilde offeren, was zijn antwoord,

"Nee, ik wil het beslist voor de volle prijs van u kopen, want ik wil de HEERE, mijn God, geen brandoffers brengen die niets kosten." (2 Samuel 24:24 HSV)

Als we, net als David, een hart naar Gods hart moeten hebben, zullen we leren dat het beledigend voor God is om te bieden wat gemakkelijk, comfortabel of goedkoop is.

Zoals Christus zijn leven voor ons overgaf, moet God het middelpunt van ons hele leven worden. Paulus schrijft aan de Kolossenzen:

"...En alles wat u doet met woorden of met daden, doe dat alles in de Naam van de Heere Jezus, terwijl u God en de Vader dankt door Hem." (Kolossenzen 3:17 HSV)

Aanbidding gaat over meer dan de woorden die we zingen. Niet dat we God niet moeten aanbidden als we van Hem houden, maar een man die van zijn vrouw houdt zal haar aanbidden EN laten zien. Het ene doen zonder het andere is vals of misleidend. Woorden zijn goedkoop; Jezus zei,

"Als u Mij liefhebt, neem dan Mijn geboden in acht." (Johannes 14:15 HSV)

Hij wist dat het gemakkelijk zou zijn te spreken over onze liefde voor God; het is een heel andere zaak ons lichaam te presenteren als levende offers, dag in dag uit. Maar dat is de geestelijke daad van aanbidding die God zoekt. Al het zingen dat we doen moet daaruit voortkomen.

Communiceren met God in aanbidding is een van de momenten waarop we God kunnen ontmoeten en van Hem kunnen horen. We aanbidden God niet om traktaties of gunsten van Hem te verdienen, maar de Bijbel maakt duidelijk dat ontmoetingen met God plaatsvinden voor hen die Hem zoeken. Aanbidding is één manier om Hem te zoeken.

"U zult Mij zoeken en vinden, wanneer u naar Mij zult vragen met heel uw hart. Ik zal door u gevonden worden, spreekt de HEERE." (Jeremia 29:13-14 HSV)

Aanbidden zoals God dat wil,

"Laten wij dan altijd door Hem een loffer brengen aan God, namelijk de vrucht van lippen die Zijn Naam belijden. En vergeet het weldoen en het onderlinge hulpbetoon niet, want aan zulke offers heeft God een welgevallen." (Hebreeën 13:15,16 HSV)

Zingen is dus ook belangrijk, de Bijbel zegt dat we de Heer een loffer moeten brengen. Maar wat voor soort offer moeten we brengen? Maakt het wat uit? Zeker, als het maar vanuit een oprecht hart komt. Dat was de fout van koning Saul. Toen God Saul stuurde om Amalek te vernietigen, jammer genoeg, door trots, herhaalde hij zijn vorige fout door het niet op de door God vereiste manier te doen. Of het was het soort trots dat niet luistert en daardoor dingen fout doet, of het soort trots dat denkt Gods plan te kunnen verbeteren is onduidelijk. Het resultaat is echter schokkend duidelijk; God verwerpt niet alleen het offer, maar ook Saul zelf. In zijn berisping aan Saul zegt Samuel:

"Heeft de HEERE evenveel behagen in brandoffers en slachtoffers als in het gehoorzamen aan de stem van de HEERE? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerkzaam zijn beter dan het vet van rammen." (1 Samuel 15:22 HSV)

God is minder begaan met het ontvangen van offers dan met de manier waarop ze worden aangeboden. Als we Hem behagen in onze aanbidding, moet het het soort aanbidding zijn dat Hij wil.

In Johannes 4 praat Jezus met de vrouw bij de bron. Zij stelt de vraag waar een persoon moet aanbidden, Jezus verlegt de nadruk van het "waar" naar het "hoe". Hij zegt:

"Maar de tijd komt en is er nu, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid, want de Vader zoekt wie Hem zo aanbidden. God is Geest en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid." (Johannes 4:23,24 HSV)

Hieruit leren we twee dingen: God verlangt een specifiek soort aanbidding van een specifiek soort aanbidder

Aanbidding in waarheid

Op het eenvoudigste niveau betekent aanbidden in waarheid het vertellen van de waarheid wanneer we aanbidden. Zeg niet dingen zeggen omdat ze goed klinken. "U bent mijn Heer" - is Hij dat ook? "U bent alles wat ik nodig heb" en dan zodra de dienst is afgelopen, "Man, ik heb een koffie nodig!" De waarheid vertellen als we aanbidden betekent, niet doen alsof, geen hypocriet zijn. Herleiden we onze hoge woorden dan tot het niveau van ons onvolmaakte leven? Nee, zeker niet, het is een kwestie van intentie. Laten we liever

nog meer af te hangen van Gods genade, en met zijn hulp ons leven te zien stijgen naar zijn glorieuze standaard.

In waarheid aanbidden betekent ook de waarheid over God vertellen; de definitieve waarheid. Er is waarheid die altijd waar is, of we dat nu willen of niet. God is goed, zelfs wanneer wij denken dat Hij niet goed voor ons is geweest. God is heilig, zelfs als wij denken dat Hij niet heilig is geweest. God is rechtvaardig, God is waardig, God is glorieus en God is machtig. We praten over het vergroten of het verheerlijken van de Heer. Dit is wat ik doe als ik de waarheid over God zing. Het is niet dat ik of Hem groter kan maken dan Hij is, maar als ik over Zijn glorie zing wordt Hij meer glorieus voor mij, en als ik me richt op zijn karakter wordt Hij vergroot in mijn ogen. Dit is niet omdat ik iets kleins groot heb gemaakt, maar omdat op dat moment het detail van iets (Iemand) groots van dichtbij en scherp in beeld.

2 Korintiërs vertelt ons,

"Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt." (2 Korintiërs 3:18 HSV)

Als we ons richten op de waarheid over God, beginnen we Hem te zien; als we Hem zien, worden we veranderd en gaan we meer op Hem lijken. Daarom is het zo belangrijk om ons tijdens de eredienst op God te richten. Als ik het grootste deel van mijn tijd, zing over mezelf, dan zie ik er uiteindelijk zo uit! Als ik over God zing, aanbid ik God, en zo zie ik er uiteindelijk uit.

Aanbidding in de Geest

Aanbidden in de geest is niet alleen 'zingen in tongen', hoewel dat vaak deel uitmaakt van onze aanbidding. Ten eerste verwijst aanbidding in de geest naar het feit dat aanbidding iets meer is dan een fysieke handeling. Hebreeënen vertelt ons,

"Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken." (Hebreeënen 11:6 HSV)

Als we God in de geest moeten aanbidden, kunnen we dat alleen doen door geloof.

Geloof waarin? Geloof dat Hij bestaat, dat God bestaat en dat het zoeken naar Hem loont. Geloof dat wat mij verteld wordt in Hebreeënen 10:19-22 waar is. Geloof dat we vertrouwen hebben om binnen te gaan in het Heilige der Heiligen door het bloed van Jezus, door een nieuwe en levende weg voor ons geopend door het gordijn, namelijk zijn lichaam". Dat "aangezien wij een grote priester hebben over het huis van God", we kunnen "naderen met een oprecht hart in volle zekerheid van geloof".

Toen Jezus werd gekruisigd en het voorhangsel van de tempel van boven tot onder werd gescheurd, was dat een teken dat eens, voor alle mensen, voor altijd, een Hogepriester het Heilige der Heiligen was binnengegaan met een offer dat nooit meer herhaald hoefde te worden. De barrière tussen God en de mens was uitgewist. Jezus' gebroken lichaam wordt gelijkgesteld aan de nu doorbroken barrière; Hij is de weg; Hij is de deur. Niemand komt tot de Vader dan door Hem.

Hebreeën spreekt niet over wanneer we tot God naderen op de laatste dag. Er zal dan geen noodzaak zijn voor geloof; God zal zichtbaar zijn voor gelovigen en ongelovigen. Geloof is wat we nu nodig hebben, om God nu vrijmoedig te benaderen. Door geloof aanbidden wij God in de geest, gelovend dat als we dat doen, we geen aardgebonden wezens zijn die schreeuwen naar een God ver weg; we zijn geestelijke wezens die in de aanwezigheid komen van Degene die beloofd heeft om in ons te komen wonen en ons nooit te verlaten. Dat is de intimiteit die we vinden in aanbidding. Dat God in ons is, en wij in Hem.

We komen dus vrijmoedig naar Hem toe, maar niet oneerbiedig. Als Jezus spreekt over aanbidding in Johannes 4, is het Griekse woord *proskuneo*, wat betekent: de hand kussen; meer letterlijk: voorover leunen als een hond. Het beeld is dat van een hond die de hand van zijn meester likt in vreugdevolle maar eerbiedige onderwerping. Aanbidding gaat over de totale overgave van jezelf aan God.

Aanbidding met je lichaam

"Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst." (Romeinen 12:1 ESV)

Natuurlijk kan totale overgave niet gebeuren op een zuiver geestelijk niveau. We hebben deze schat in aardse vaten. Het demonstreren van overgave met ons lichaam is een belangrijk aspect van aanbidding. Zoals Jakobus betoogt over geloof en werken (Jakobus 2:18), zou de ene persoon kunnen beweren aanbidden in de geest, terwijl een ander zegt te aanbidden met zijn lichaam, maar in waarheid laten we zien dat we in de geest aanbidden door met ons lichaam te aanbidden. Wanneer we met ons lichaam aanbidden, door geloof, wordt het een geestelijke daad. Er is iets bovennatuurlijks in de natuurlijke handeling van het opheffen van onze handen naar God. Als we dansen, openbaren we door ons lichaam de vrijheid die we in de geest hebben gevonden.

Onze stem verheffen in een overwinningskreet, heil beeft. Niet omdat we luid waren, maar omdat ons volume een demonstratie was van ons geloof in Jezus die ons altijd in triomfantelijke processie. In de hele Bijbel, vooral in de Psalmen, worden we aangemoedigd om God te aanbidden met ons lichaam.

Samen aanbidden

"..., maar word vervuld met de Geest, en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart en dank altijd voor alle dingen God en de Vader in de Naam van onze Heere Jezus Christus." (Efeziërs 5:18-20 HSV)

"En laten wij op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals het bij sommigen de gewoonte is, maar elkaar aansporen, en dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen." (Hebreeën 10:24-25 HSV)

Aanbidding is iets wat we privé moeten doen, maar het is ook iets wat we samen kunnen en moeten doen.

Onthoud altijd dat de aanbidding niet voor ons is, maar voor God. Dus, als we samenkomen de stijl van de muziek of het ritme van de liedjes niet onze smaak is, dan aanbidden we God... hoe dan ook, want Hij is het waard. Als we van nature niet geneigd zijn tot dansen, of onze handen op te heffen, of luid te zingen in het openbaar, doen we die dingen toch, omdat we God willen loven zoals Hij dat wil, niet alleen op de manier waarop wij dat willen.

We moeten weten dat ieder van ons een vitale rol speelt in onze gezamenlijke aanbidding. Ieder van ons brengt iets unieks mee, een bijdrage die een hele samenkomst kan veranderen. Zelfs de manier waarop kan de mensen om ons heen beïnvloeden en zal een momentum toevoegen of wegnemen. Wegnemen. Als we ten onrechte denken dat we "het echt houden", door achteraan te staan met onze armen moeten we nog eens goed nadenken. Als Koning David geen zin had om te prijzen, sprak hij tegen zichzelf, om in de stemming te komen (Psalm 103). We kunnen niet gewoon achteroverleunen en naar de band kijken; in het beste geval is dat lui, en in het slechtste geval is het geestelijk voyeurisme! Als we samenkomen om aanbidden, is het nog steeds een persoonlijke daad; een intiem persoonlijk antwoord van onze individuele harten aan God. Ieder moet zijn eigen lofoffer brengen. Maar als we samen aanbidden, is de ervaring is ook iets meer. Het is iets van eenheid, en als we samenkomen in eenheid, gebiedt God een zegen (Psalm 133).

Efeziërs 5 zegt ons:

"en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart," (Efeziërs 5:19 HSV)

Psalmen zijn heilige liederen, gezongen onder begeleiding. In de Bijbel is de naam synoniem met het boek Psalmen, dat een verzameling liederen is, geschreven voor persoonlijk- en gemeentelijk gebruik.

Sommige psalmen spreken over beproevingen en problemen, andere over de vreugde van het leven, andere over de schoonheid van de schepping.

Maar de rode draad door de Psalmen is altijd dat God, onze Schepper, standvastig is en ons zal redden; Psalmen zijn liederen van hoop op God. In een gezamenlijke bijeenkomst kunnen we verwachten dat we liederen zingen die verklaren dat onze hoop op de Heer gevestigd is.

Geestelijke liederen zijn door de Geest geïnspireerde liederen. De stam van het woord in Efeziërs 5 duidt op liederen die van God komen. Vaak worden we in de Bijbel aangemoedigd om een nieuw lied te zingen.

In gezamenlijke bijeenkomsten kunnen we verwachten dat er spontane liederen zijn. Soms zullen dit liederen zijn die we allemaal mee kunnen zingen voor God; andere keren zullen het liederen zijn van God gezongen over de gemeente; Zijn antwoord aan ons.

Verder dan aanbidding

We hebben al gezegd dat aanbidding een van de momenten is waarop we God kunnen ontmoeten en van Hem kunnen horen.

Als onze aanbidding voortkomt uit een relatie met God, is het niet meer dan normaal dat wanneer wij tot Hem spreken, Hij terug zal spreken. In een gezamenlijke omgeving is dit vooral waar.

Als we alleen zijn, hoort ieder van ons God gedeeltelijk, maar samen kunnen we beter horen wat Hij tegen ons zegt.

In tijden van aanbidding mogen we verwachten dat de aanwezigen in geestelijke gaven bewegen. Het is belangrijk in een openbare bijeenkomst dat zij die geestelijke gaven uitoefenen dit doen in onderwerping aan de aanwezige leiders. Op die manier wordt de eenheid bewaard, en kan alles ten goede komen aan allen.

Wanneer Paulus de overijverige Korintiërs corrigeert (die zowel in aanbidding als in hun eigen levens in overdaad leefden), vertelt hij hen dat terwijl iedereen in staat is om allerlei liederen en psalmen, profetieën en woorden, tongen en uitleggingen, te brengen, maar dat alles moet gebeuren in tot nut en opbouw van het lichaam (1 Korintiërs 14:26-33).

Met andere woorden, Paulus zegt dat er iets constructiefs moet zijn in wat wordt gebracht; een waarneembare rode draad in onze samenkomst. Het moet niet zomaar willekeurig zijn,

"Want God is geen God van wanorde, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen." (1 Korintiërs 14:55 HSV)

Als God zich onder ons beweegt, kunnen we ook tekenen en wonderen verwachten. "vreemde" manifestaties, zowel goddelijke als demonische. Voor hen die niet gewend zijn aan zulke dingen kan het beangstigend of verwarrend zijn. Wij vragen u om met uw leiders te spreken over alles waar u zich ongemakkelijk bij voelt. Hun reactie zal er niet een zijn van veroordeling of belachelijk maken, maar een oprecht verlangen om u te helpen in de volheid van wat God voor u heeft en u te beschermen tegen alles wat niet van God is.

Hem voor altijd aanbidden

Tenslotte houden wij van aanbidding omdat aanbidding ons een blik in de eeuwigheid gunt. In het boek van Openbaring wordt ons de dag getoond waarop de universele kerk bijeenkomt om onze Heer en Verlosser Jezus Christus te aanbidden. Onze Heer en Redder Jezus Christus, het Lam van God, die voor altijd op de troon zit. Wanneer wij aanbidden in geloof samen met de vele engelen in Gods aanwezigheid, die dag en nacht nooit ophouden met zingen,

"Amen. De lofprijzing, de heerlijkheid, de wijsheid, de dankzegging, de eer, de kracht en de sterkte is aan onze God tot in alle eeuwigheid. Amen." (Openbaring 7:12 HSV)

is iets wat nooit oud wordt!

Groepsactiviteit

Breng vanavond samen wat tijd door met aanbidden.

Aantekeningen

Scheiden & Hertrouwen

Gezien het hoge scheidingspercentage vandaag de dag, willen wij duidelijk maken waar wij staan in deze belangrijke kwestie. Natuurlijk is dit een veelomvattend onderwerp. We hebben u een gedetailleerd overzicht gegeven, maar het dekt misschien niet alle mogelijkheden.

Ons verlangen is om het beste van God te vinden voor elk individu en de zaak niet te benaderen op een onpersoonlijke en legalistische manier te benaderen. Zorgt u er alstublieft voor dat u dit heeft doorgelezen en ermee instemt voordat u zich bij ons aansluit.

De bijzondere zorg voor echtscheiding en hertrouwen

Hier delen wij acht redenen om aan deze kwestie bijzondere aandacht te schenken:

- Mensen hebben behoefte aan duidelijkheid over waar de oudsten van de kerk staan en wat het standpunt van de kerk is,
- Echtscheiding is een zonde die destructiever is dan vele andere zonden. De kwetsende impact van een gebroken huwelijk op echtgenoten, kinderen en het web van relaties rondom het huwelijk, is immens,
- Echtscheiding staat in de publieke belangstelling door de erkenning in onze samenleving dat het door de burgerlijke rechtbanken moet worden behandeld,
- Huwelijk, scheiding en hertrouwen gaan gepaard met plechtige eden in tegenstelling tot elke andere relatie,
- Het huwelijk is uniek onder alle relaties, en is apart gezet door God om de relatie tussen zijn Zoon en zijn bruid, de kerk, aan de wereld te tonen (Efeziërs 5:21-33). Daarom is het verbreken van deze band de meest bijzondere van alle menselijke banden,
- Echtscheiding behoort tot die groep van daden die, wanneer ze zijn begaan, zeer moeilijk is om ongedaan te maken. De woorden "Het spijt me" kunnen veel zonden tegen een ander goedmaken maar echtscheiding en hertrouwen kunnen niet op die manier goedge maakt worden,
- Echtscheiding gebeurt door plan en opzet van één of beide echtgenoten. Het is niet als een gewoonte waartegen men worstelt met successen en mislukkingen.
- Is echtscheiding of hertrouwen de onvergeeflijke zonde? Wanneer echtscheiding op deze manier wordt besproken is het gebruikelijk dat iemand vraagt of echtscheiding de onvergeeflijke zonde is. Het antwoord is te vinden in de volgende teksten.
- "Van Hem getuigen al de profeten dat ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangen zal door Zijn Naam." (Handelingen 10:43 HSV)

"Voorwaar, Ik zeg u dat alle zonden de mensenkinderen vergeven zullen worden, en de lasteringen die zij ook maar uitgesproken zullen hebben; maar wie gelasterd zal hebben tegen de Heilige Geest, die heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar is schuldig en verdient het eeuwige oordeel .." (Markus 5:28-29 HSV)

"Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten. Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen, tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig." (Jesaja 55:7 HSV)

"Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid." (1 John 1:9 HSV)

Uit deze prachtige beloften leren we dat vergeving van zonden beschikbaar is op basis van het vergoten bloed van Jezus. Vergeving is beschikbaar voor alle zonden, zonder uitzondering. Vergeving wordt vrijelijk ontvangen door op Christus te vertrouwen. En op Christus vertrouwen houdt in de Zonde belijden en je ervan afkeren om met vreugde de wegen van God te omarmen.

De enige onvergeeflijke zonde is de zonde die we weigeren te belijden en te verlaten. We begaan een onvergeeflijke zonde wanneer we zo lang en zo hardnekkig vasthouden aan een zonde dat we het niet langer als zonde kunnen belijden en ons ervan afkeren. De godslastering tegen de Heilige Geest (Matteüs 12:31) is het verzet tegen Zijn overtuigend werk tot het punt waar Hij zich terugtrekt en de zondaar achterlaat in hulpeloze hardheid van hart.

Daarom is echtelijke zonde hetzelfde als liegen, doden en stelen voor zover zij van invloed zijn op kerkelijke tucht en kerklidmaatschap. Als iemand heeft gelogen, gedood, gestolen, of onrechtmatig is gescheiden, kan hij worden vergeven als hij toegeeft dat het een zonde was, er afstand van doet, en doet wat hij kan om het goed te maken.

Echtscheiding en hertrouwen zijn niet minder vergeeflijk dan andere zonden. Echter, wat echtscheiding en hertrouwen anders maakt, is dat mensen niet vaak beweren dat ze gelijk hadden om te liegen, te doden of te stelen. Maar mensen beweren vaak dat ze gelijk hadden om te scheiden en te hertrouwen. Met andere woorden, het argument is meestal niet of echtscheiding en hertrouwen onvergeeflijke zonden zijn, maar of het überhaupt zonden zijn!

Zonde moet beleden worden (uit het verleden) en vermeden worden (in de toekomst). Als iemand in het verleden heeft gestolen en zich bij de kerk wil aansluiten, zal niemand zeggen dat wij stelen behandelen als de onvergeeflijke zonde als we erop aandringen dat deze persoon zijn zonde belijdt en begint met het goedmaken van degenen die hij bedrogen heeft. Deze zonde is vergeeflijk juist omdat ik haar als zonde kan belijden (verleden), haar als optie kan afzweren (toekomst), en, waar mogelijk, de gevolgen ervan kan herstellen (heden).

Zo is het ook met onrechtmatige echtscheiding of hertrouwen. Het moet niemand uit de kerk houden, noch iemand uit de kerk zetten, net zomin als een vorig leven van diefstal. Maar er moet een oprechte belijdenis zijn van de begane zonde en een afzweren en bevestigen wat juist is, net als bij alle andere zonden uit het verleden.

Diversiteit van standpunten in deze kerk en de bredere Kerk

Het volgende feit is echter zowel opzienbarend als veroordelend:

"In de eerste vijf eeuwen (onder christenen) zijn alle Griekse schrijvers en alle Latijnseschr ijvers, behalve dat hertrouwen na scheiding om welke reden dan ook overspelig is. Het huwelijk werd gezien als een verbintenis tussen beide paren tot de dood van een van hen." Dit is des te meer

verbazingwekkend gezien het feit dat zowel de Joodse als de Romeinse cultuur van die tijd echtscheiding met hertrouwen toestond. De volgelingen van Jezus stonden tegenover deze cultuur met hun radicale verbod op hertrouwen ondanks de buitengewoon hoge, tegen de cultuur indruisende norm, de kerk groeide 400 jaar lang als een lopend vuurtje.

Veel, maar niet alle leiders van deze kerk delen deze vroeg-christelijke consensus dat hertrouwen na echtscheiding verkeerd is, zolang de echtgenoten nog leven. Als we een Bijbelse kerk willen zijn - een kerk met wederzijdse verantwoording en goede discipline - is de vraag die welke overtuigingen over echtscheiding en hertrouwen wij als kerk kunnen onderschrijven, als basis voor onze verantwoordingsplicht en discipline?

Wanneer het kerkelijk verbond ieder lid bindt om "trouw te zijn in de eredienst, ordinanties en tucht van de kerk te onderhouden", wat verstaan wij dan onder trouw in de huwelijksgeloften?

Ouderlingen vertegenwoordigen de kerk in tuchtzaken

Om Gods volk goed te leiden, en de kerkelijke tucht bijbels en consequent uit te oefenen, moeten we een geschreven verklaring hebben van richtlijnen voor huwelijk, echtscheiding en hertrouwen, waar we het allemaal over eens zijn. Het neemt de leer van de Schrift, definieert wat duidelijk is, en legt uit waar er vrijheid is om er een andere mening op na te houden. Wij moeten duidelijk zijn welk soort echtscheiding en hertrouwen de kerk als aanvaardbaar beschouwt, en wat duidelijk buiten de Bijbelse grenzen valt. Geen enkel lid mag dit schenden en toch lid blijven.

Omdat niemand in de leiding gevraagd kan worden om tegen zijn geweten in te handelen (Romeinen 14), elke ouderling, geeft raad en sluit huwelijken volgens zijn persoonlijke overtuiging, binnen de parameters van de onderstaande verklaring.

Zoals hierboven is gezegd: gescheiden of hertrouwd zijn brengt je op zich niet onder de kerkelijke tucht. Geen van de gescheiden en hertrouwde leden van deze kerk komen automatisch onder tucht, zelfs als hun scheiding of hertrouwen gezien wordt als on-Bijbels.

Echt berouw over de betreffende zonde is alles wat nodig is om de zaak te regelen en iemand lid te maken met een goede reputatie.

Ons gebed is dat alle gescheiden en hertrouwde broeders en zusters deze verklaring graag zullen bevestigen

, hetzij omdat zij geloven dat hun situatie Bijbels legitiem was, of omdat zij nu inzien dat dit niet het geval was, en oprecht berouw hebben als zij terugkijken.

Verklaring van richtlijnen voor wederzijdse verantwoording

Het huwelijk is een door God gewijde en ingestelde menselijke relatie (Maleachi 2:14-16). Zijn oorspronkelijke ontwerp was één man en één vrouw, verenigd door een verbond en seksuele vereniging voor het leven (Genesis 2:23-4). De relatie was een mysterie in die zin dat het symbolisch, in fysieke vorm, de relatie tussen Hemzelf en Zijn volk weergaf (Jesaja 54:5; Hosea 2:14-23; Ezra 16; Jeremia 3:20; Efeziërs 5:21-33). Daarom haat God echtscheiding om wat het mensen aandoet en om wat het doet met de heerlijkheid van Zijn eigen verbond met de gemeente.

Niettemin, vanwege het bedrog en de macht van de zonde, en vanwege de overblijfselen van corruptie in onze eigen harten komt echtscheiding nog steeds voor in het leven van sommige christenen. Een ongehoorzame

of een ongelovige echtgenoot kan een volwassen en geestelijke christen verlaten. Twee belijdende gelovigen kunnen zo ver van de Heer afdwalen dat ze in hun hart niet langer het gezag van de Heer Jezus of de bindende aard van hun huwelijksverbond erkennen.

Als een geestelijke familie met radicale toewijding aan Christus en oprechte liefde voor elkaar, dient de kerk klaar te staan om vergeving, genezing, berisping, tucht, correctie en herstel te bedienen waar nodig voor haar leden. Specifieke richtlijnen zijn nodig met betrekking tot echtscheiding en hertrouwen, en die worden hier gegeven.

De volgende richtlijnen moeten worden gelezen in het licht en de geest van de voorgaande inleidende pagina'

s. Zij moeten worden gelezen in het besef dat zij voor velen van ons in de kerk een minimum aan verwachting voor christenen vertegenwoordigen en een afzwakking van Bijbelse normen.

Zelfs degenen onder ons die ze bevestigen als volledig Bijbels kunnen zich een getrouwd stel voorstellen, dat eerder van een echtscheiding werd weerhouden door de overtuiging dat het in strijd zou zijn met de Schrift, er nu mee doorgaat omdat ze een "uitweg" zien in één van de onderstaande uitspraken hieronder. Niemand van ons wil dat deze richtlijnen echtscheiding aanmoedigen of de toewijding verminderen voor de inzet van God voor ons in ons huwelijksverbond.

Om de zorgvuldigheid van het lezen en bijbehorende toepassing van de volgende uitspraken aan te moedigen, zullen we de uitspraken uitbreiden met woorden die de verschillen tussen ons duiden. Op deze manier vermijden we de indruk te wekken dat alle uitspraken als ideale standpunten kunnen worden gezien.

De richtlijnen

Wij geloven dat het huwelijk de vereniging is van één man en één vrouw in een verbondsrelatie voor God, voor het leven.

Een gelovige en een ongelovige mogen niet trouwen (1 Korintiërs 7:39; 2 Korintiërs 6:14-15).

Aangezien de dood de huwelijksband verbreekt (Romeinen 7:2-3; 1 Korintiërs 7:39), is hertrouwen toegestaan zonder zonde voor een gelovige weduwe of weduwnaar, als het huwelijk met een andere gelovige

.

Echtscheiding kan worden toegestaan wanneer een echtgenoot de relatie verlaat of overspel pleegt (Matteüs 19:9; 1 Korintiërs 7:11,15).

Wij erkennen eenvoudigweg dat er momenten zijn waarop de Bijbel scheiding toestaat. Sommigen willen benadrukken dat "echtscheiding" in deze verklaring geen beslissende en permanente beëindiging van de relatie moet inhouden, terwijl de echtgenoot of echtgenote de relatie voorgoed beëindigt.

Permanente beëindiging van de relatie terwijl de echtgenoten nog leven en niet hertrouwd zijn. Wij zien dat zelfs na lange perioden van scheiding en vervreemding verzoening kan plaatsvinden, zoals wanneer het volk van God terugkeert naar de Heer na perioden van eigenzinnigheid (Hosea 2:14-23).

Wij willen allen benadrukken dat de zinsnede "kan worden toegestaan" de mogelijkheid inhoudt dat onderzoek kan uitwijzen dat de verlaten partner een verkeerd gedrag heeft vertoond waardoor de ander wegdreef, zodat een verandering thuis nodig is in plaats van echtscheiding.

Bovendien willen wij allen benadrukken dat vergeving en verzoening tussen zondige echtgenoten de voorkeur verdienen boven scheiding of echtscheiding, zelfs als er sprake is van overspel. Dit wordt in Mattheüs 15:21-22: "Toen kwam Petrus en zei tot Jezus: 'Heer, hoe vaak zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik zal hem vergeven? Jezus zei tegen hem: 'Ik zeg niet zeven keer, maar zeventig keer zeven. (Zie Lucas 17:3-4).

Alleen in het specifieke geval van overspel of het hertrouwen van de gescheiden echtgenoot die verantwoordelijk is voor de scheiding, zou hertrouwen een legitieme stap zijn voor de potentieel onschuldige echtgenoot wiens gedrag bijbels gezien de scheiding niet rechtvaardigt. Deze richtlijn is voor sommigen van ons de moeilijkste concessie om te doen. Hertrouwen nadat een gescheiden echtgenoot opnieuw trouwt heeft tenminste in zijn voordeel dat de mogelijkheid van verzoening eerder resoluut was afgesneden.

Maar zolang de echtgenoot nog ongehuwd is en leeft, is verzoening nog steeds Bijbels mogelijk. Dit maakt het voor sommigen van ons erg moeilijk om een stap goed te keuren die resoluut verbreekt wat God als blijvend bedoelde en wat permanent zou kunnen zijn (1 Korintiërs 7:10-11).

Wij erkennen de eerlijke en vrome verschillen van overtuiging in de kerk en degenen onder ons met een meer beperkende norm voor hertrouwen. Daarom hebben we ervoor gekozen om deze niet normatief te maken voor het hele lichaam.

Anderen van ons, die deze vijfde verklaring als volledig Bijbels beschouwen, respecteren degenen onder ons met een meer beperkende interpretatie en eisen of verwachten niet dat zij in strijd met hun geweten handelen door het bijwonen, ondersteunen of uitvoeren van huwelijksverbintenissen die zij als strijdig met de Schrift beschouwen.

Wij allen dringen er bij ieder lid dat overweegt te hertrouwen op aan om in gebed en studie te worstelen met alle relevante Schriftgedeelten, met als enig doel God te verheerlijken door volledige gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Overweeg eerlijk de argumenten tegen- en voor hertrouwen.

Bovendien willen wij de goedheid en de schoonheid van een leven van ongehuwdheid in dienst van God bevestigen, zowel voor- als na het huwelijk. Het wordt geprezen in 1 Korintiërs 7:7,11, 32-35, en verhoogd door de voorbeelden van Jezus en Paulus en honderden grote vrijgezellen heiligen.

Het geval van verlating wordt niet gezien als een legitieme stap voor hertrouwen in het licht van Jezus' onderwijs in Mattheüs 19:9.

Onze opvatting van 1 Korintiërs 7:15, waarin Paulus de kwestie van de onschuldige echtgenoot die verlaten is behandelt, is niet legitiem, omdat hij een concessie doet voor echtscheiding, maar niet voor hertrouwen. In vers 11 heeft Paulus reeds Jezus' onderwijs over de duurzaamheid van het huwelijk bevestigd.

Als Paulus dus uitlegt dat de verlaten echtgenoot nu "niet tot slaaf gemaakt" is (vers 15), begrijpen we dat de apostel eerder een pastorale tegemoetkoming gaf voor echtscheiding dan een nieuwe uitzondering voor hertrouwen.

Wij zijn van mening dat de enige mogelijke uitzondering werd gegeven door Jezus in Mattheus 19:9, namelijk overspel.

De in #4 bedoelde partner die schuldig is aan verlating of overspel, moet berouw tonen en zich verzoenen met God en hun echtgenoot (1 Korintiërs 7:11; 1 Johannes 1:9). Als het te laat is omdat hun echtgenoot hertrouwd is, dan geloven sommigen van ons dat zij vrijgezel moeten blijven omdat zij hun eerste huwelijk zonder bijbels gezag hebben verlaten (Mattheüs 19:9; Lucas 16:15; 1 Korintiërs 7:11).

Sommigen van ons geloven echter dat er gevallen kunnen zijn waarin de partij die schuldig is aan verlating of overspel vrij kan zijn om te hertrouwen, na berouw te hebben gehad over zijn/haar zonden én wanneer er geen hoop op verzoening is.

De tijd die is verstreken en de verandering in status van ongelovige naar verandert niets aan de toepassing van de richtlijnen voor echtscheiding en hertrouwen (Zie Mattheüs 19:4-6 waarin wordt benadrukt dat duurzame huwelijken deel uitmaken van Gods plan voor zijn gehele menselijke schepping, niet alleen voor zijn verlore volk).

"De richtlijnen" (aangepast)

Copyright 2010 John Piper. Gebruikt met toestemming - www.desiringGod.org

Addendum:

Met betrekking tot 1 Korintiërs 7:15 en verlating erkennen wij dat er in het lichaam van Christus over deze kwestie zeer uiteenlopende opvattingen bestaan en dat het mogelijk is dat deze tekst in de breedste betekenis zou kunnen impliceren dat de verlaten echtgenoot vrij is om te hertrouwen. Op deze gronden willen wij het individu de vrijheid laten in deze kwestie om zijn geweten te gehoorzamen.

Als alle serieuze pogingen tot verzoening zijn ondernomen en de verlaten echtgenoot, integer gelooft dat de Heer hen heeft vrijgelaten om te hertrouwen, zouden wij als ouderlingen het hertrouwen aanvaarden. Toch zouden we eerst ons standpunt over de zaak laten zien in het licht van Jezus' duidelijke onderwijs. Maar omdat het tegen onze overtuiging ingaat, zouden de oudsten van JoshGen niet in staat zijn de echtgenoot te "hertrouwen", maar we zouden de betrokkenen wel toestaan buiten JoshGen te trouwen.

Eenmaal getrouwd, zouden we het huwelijk als wettig accepteren, volgens hun geweten, en zouden we hen liefhebben, aanvaarden en steunen als ieder ander lid. We zouden het hertrouwen op geen enkele manier tegen hen gebruiken, en we zouden, in goed vertrouwen en liefde, het hertrouwen behandelen alsof het hun eerste huwelijk was.

Door dit standpunt in te nemen, geloven we dat we met een goed geweten voor de Heer kunnen staan, wetende dat we trouw zijn geweest aan het onderwijs van Jezus. Als we ons vergissen, zijn we niet schuldig aan mensen in slavernij te brengen over een tekst die anders wordt gezien door degenen in het bredere lichaam van Christus.

Aantekeningen

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Wie wij zijn

Geloofsverklaring

Ik ben een christen die gered is van de eeuwige toorn van God door het geloof in Jezus Christus, mijn Heer en Redder, uit genade door zijn dood en opstanding, waardoor ik verzekerd ben van eeuwig leven (Johannes 3:16-10; Romeinen 3:23-26).

Ik geloof dat Jezus Christus precies is wie hij beweerde te zijn (Jesaja 53:6; Matteüs 26:64; Marcus 14:62; Lucas 22:70; Johannes 4:25-26, 6:29, 8:58, 11:25-27, 14:6-7, 15:5).

Ik heb mij bekeerd van mijn zonden en ben een nieuwe schepping in Christus geworden (1 Johannes 1:9; 2 Korintiërs 5:17).

In gehoorzaamheid aan de Schrift stem ik ermee in dat de doop in water een noodzakelijke stap is van gehoorzaamheid aan Christus. Door de doop identificeer ik mij persoonlijk met de dood, begrafenissen en opstanding van Jezus, en toon ik publiekelijk mijn toewijding als discipel van Jezus (Kolossenzen 2:12; 1 Petrus 3:21).

Verklaring van leer

Wij geloven in de Schriften van het Oude en Nieuwe Testament in hun oorspronkelijke geschriften.

Wij beschouwen de Schriften van het Nieuwe Testament als definitief wat betreft gezag en onfeilbaar wat betreft de waarheid, met betrekking tot alle facetten van het kerkelijk leven en de kerkelijke discipline.

Wij geloven in één God, eeuwig bestaand in drie personen, te weten Vader, Zoon en Heilige Geest.

Wij geloven dat Jezus Christus verwekt is uit de Vader, verwekt door de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria.

Wij geloven dat God de mens naar zijn beeld heeft geschapen. Daarna kwam de zonde de eerste mens binnen door ongehoorzaamheid van de mens, met als gevolg de geestelijke dood voor de hele mensheid.

Wij geloven dat Jezus Christus moest sterven voor de zonden van de mensheid, zodat de mens weer met God verzoend kon worden.

Wij geloven in de lichamelijke dood, begrafenissen en opstanding van Jezus Christus.

Wij geloven in Jezus Christus' hemelvaart en zijn toekomstige terugkeer naar de aarde.

Wij geloven in de initiële ontvangst van de Heilige Geest bij de bekering (Romeinen 8:9), Zijn inwendig verzegelingswerk daarna (Efeziërs 1:13), gevolgd door voortdurende vullingen van Zijn aanwezigheid van binnenuit (Efeziërs 5:16).

Wij geloven in de opstanding van zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen.

Wij geloven in de regelmatige praktijk van het breken van het brood en het drinken van wijn/druivensap om ons te herinneren aan het nieuwe verbond dat door de dood van Christus voor ons is opgericht.

Wij geloven in de doop van gelovigen door onderdompeling in water.

